

ЕДИЦИЈА УМЕТНИК ИЗ ШКОЛСКЕ КЛУПЕ
МИСЛИ МИ ЛЕТЕ

ЕДИЦИЈА УМЕТНИК ИЗ ШКОЛСКЕ КЛУПЕ
МИСЛИ МИ ЛЕТЕ

Публикација је реализована у оквиру пројекта
Фестивал дејчег стваралаштва „Уметник из школске клупе“
Руководилац пројекта
Весна Илић

Издавач
Народна библиотека „Радоје Домановић“ у Лесковцу

Уредник
Весна Илић, директор

Лектура и коректура
Јадранка Јовић, дипломирани библиотекар

Илустрација на корицама
Емилија Вакареско

Дизајн корица
Димитрије Стајић

Прелом
Небојша Крстић

Технички консултант
Марко Серафимовић

Редакција
Надица Стојановић, дипломирани библиотекар
Јадранка Јовић, дипломирани библиотекар
Ана Маринковић, дипломирани библиотекар
Димитрије Стајић, дипломирани библиотекар
Александра Самокал Јовановић, дипломирани библиотекар
Драгана Маринковић, дипломирани библиотекар

Штампа
DELTAGRAF

Тираж
300 примерака

ISBN-978-86-80844-09-1

Књига је одштампана захваљујући помоћи Министарства културе и
информисања Републике Србије и Скупштине града Лесковца.

**УМЕТНИК ИЗ
ШКОЛСКЕ КЛУПЕ**

Мисли ми лете

Уместо увода

Библиотека у Лесковцу је, у оквиру другог Фестивала дечјег стваралаштва, настојала да, у нешто измењеним условима због епидемиолошке ситуације, очува континуитет и традицију организовања ове манифестације. Са жељом да кроз књижевност и уметност уведе децу у свет одрастања, уз поруку да негују праве вредности и да никада не занемаре свој маштовити стваралачки потенцијал, Библиотека је створила нераскидиву везу, не само са младима из Јабланичког округа, већ из свих крајева Републике Србије, као и из држава у окружењу.

Фестивал дечјег стваралаштва организован је у три сегмента: дружење са писцима, конкурсни (литерарни, ликовни и конкурс за трејлер о омиљеној књизи) и радионичарски.

Велико интересовање деце и младих Јабланичког округа, из Републике Србије и околних држава за учешће на Фестивалу дечјег стваралаштва „Уметник из школске клупе“ и добијени резултати са конкурса идентификују Фестивал као манифестацију која је потребна младима и у којој они желе радо да учествују. Када одговорна установа, као што је Библиотека, препозна ентузијазам и позитивну енергију деце успех је увек двосмеран и могућ у свим временима, укључујући и ово у коме се носимо са епидемијом.

Као резултат рада библиотекара и стваралачких момената младих у Србији и држава у окружењу, Фестивал је изнедрио публикацију литерарних и ликовних радова под називом „Мисли ми лете“, као и видео филм из два дела, са надахнуто снимљеним деловима најомиљенијих књига.

У нади да ће се овакав стваралачки и такмичарски дух одржати, видимо се и догодине.

Весна Илић, директор

О Фестивалу

Народна библиотека „Радоје Домановић“ у Лесковцу организовала је у току ове године 2. Фестивал дечјег стваралаштва „Уметник из школске клупе“, у оквиру пројекта који су подржали Министарство културе и информисања Републике Србије и град Лесковац.

Библиотека је, у оквиру првог дела Фестивала, расписала три конкурса на тему „Мисли ми лете“: литерарни, ликовни и видео-конкурс (трејлер) о омиљеној књизи. На овим конкурсима пристигло је близу хиљаду радова деце из Србије, Црне Горе, Северне Македоније, Босне и Херцеговине и Савезне Републике Немачке.

У оквиру другог дела Фестивала реализовано је „Дружење са писцима“. Деца и млади имали су прилику да добију одговоре на своја питања од стране писаца Бранка Стевановића, Јасминке Петровић, Дејана Алексића, Весне Алексић, Милоша Петковића, Стефана Митића Тићмија и Власте Ценића.

Библиотека је, у оквиру трећег дела Фестивала, реализовала две радионице за децу под називом „Чаробни свет књиге“ са децом ППГ ОШ „Светозар Марковић“ и ученицима Школе за основно и средње образовање „11. октобар“. Радионицу су водили ликовни уметници Милош Цветковић и мастер сликарства Јелена Ђукановић.

Од пристиглих радова објављена је публикација, штампани и електронски каталог ликовних радова, филм са трејлерима и филм „Дружење са писцима“.

У порталима Библиотеке приређена је изложба ликовних радова деце и младих, а пристигли трејлери могу се погледати на нашем YouTube каналу и друштвеним мрежама Библиотеке.

Народна библиотека у Лесковцу реализовала је 2. Фестивал дечјег стваралаштва са циљем да се, применом модерне технологије у дечјем стваралаштву, подстакну деца и млади за решавање проблема на нов и другачији начин, користећи књигу и читање као незаобилазни елемент људског стваралаштва, образовања и културе.

РЕЗУЛТАТИ КОНКУРСА И ИЗВЕШТАЈИ ЖИРИЈА

Извештај жирија са литерарног конкурса

Жири литерарног конкурса, састављен од књижевних стваралаца: Виолете Јовић, Стевана Милошевића и Зорана Јовановића, донео је одлуку о награђеним радовима.

Овогодишњи литерарни конкурс обележио је велики број разноврсних (развејаних) радова основаца и средњошколаца из Републике Србије и региона. А како и не би били расејани и развејани када их је и сама тема конкурса Народне библиотеке „Радоје Домановић“ из Лесковца, „Мисли ми лете“, подстакла на тако нешто. Овај конкурс изнова показује да је мера дечје маште бесконачност жеља, надања, емоција и човечности.

Иако тренутно живимо у неком периоду где су мисли окупиране са свих страна страхом и стрепњом, сваки пристигли рад на овом конкурс у нам говори да се светло на крају тунела налази у нама самима. Сваки рад јесте лет изнад облака до панораме животне ведрине. Запажена је велика тежња којом се скреће пажња свету (одраслима) на децу и детињство уопште. Жеља за играњем, за маштањем, а не само за пуким и окрњеним одрастањем. Кроз стихове и прозне записе деца бране детињство, прву љубав и другарство од модерног схватања детињства које има за циљ да децу угура по сваку цену у свет одраслих, разуме се, што је брже могуће.

2. Фестивал дечјег стваралаштва „Уметник из школске клупе“

Ово је и једна охрабрујућа чињеница, јер нам говори да ће будуће генерације бити успешније у томе да сачувају себе у одрастању, односно, да сачувају детињство и дете у себи и кад не буду годинама блиски детињству. Свакако, ова чињеница нам уједно, и поручује да ће се ове генерације много обазривије опходити према туђем детињству и вредновати га као неку врсту животне непроцењивости.

РЕЗУЛТАТИ ЛИТЕРАРНОГ КОНКУРСА „МИСЛИ МИ ЛЕТЕ“
у оквиру 2. Фестивала дечјег стваралаштва „Уметник из школске клупе“

Основна школа Ученици од I до IV разреда	Основна школа Ученици од V до VIII разреда
Прва награда Ана Динић II/2 ОШ „Светозар Марковић“, Лесковац	Прва награда Страхиња Мишковић VI/1 ОШ „Станислав Сремчевић“, Крагујевац
Друга награда Уна Вељковић IV/4 ОШ „Димитрије Тодоровић“, Каплар	Друга награда Марија Јеремић VII/2 ОШ „Миле Дубљевић“, Лајковац
Трећа награда Ива Богојевић IV/2 ОШ „Ђура Јакшић“, Српска Црња	Трећа награда Михаела Шолева VII/2 ОШ „Блаже Конески“ Велес, Северна Македонија

Ученици средњих школа

Прва награда Дуња Геров IV/I XIV београдска гимназија, Београд

Друга награда Урош Тирнанић II/4 Савремена гимназија, Београд

Трећа награда Михаела Миленковић IV/6 Гимназија „Бора Станковић“, Врање

Похвала Јелена Петковић ОШ „Горчићи“ Горачићи, Лучани

2. Фестивал дечјег стваралаштва „Уметник из школске клупе“
реализује се под покровитељством Министарства културе и информисања Републике Србије и града Лесковца.

Награђени радови су блистава темена једног драгог камена који још увек чека да га изливи нових емоција, маштања, жеља и доживљаја избрусе и открију његову раскошну пуноћу и лепоту. Овим конкурсом, сада већ и традиционалним, Народна библиотека „Радоје Домановић“ из Лесковца сврстава себе у ред ризница смислености и неге унутрашњег бића детета и младих. Нама остаје да јој честитамо на томе и да се надамо ће тако бити и убудуће!

Стеван Милошевић, песник
Председник жирија

Извештај жирија са видео-конкурса
(трејлера) о омиљеној књизи

Жири у саставу: Небојша Илић Илке, редитељ, Весна Мирковић Ђорђевић и Сузана Грујић, глумице Народног позоришта у Лесковцу, донео је одлуку о најуспешнијим радовима на видео-конкурсу о омиљеној књизи.

Трејлер као кратки приказ кратког, средњег и дугометражног играног или документарног филма представља низ најатрактивнијих, најспектакуларнијих, или пак најбољих сцена које га на најбољи начин промивишу. Трејлер својом атрактивношћу наводи публику да погледа филм. Врло су популарни и гледани јер у неколико минута уводе гледаоца у радњу филма. Њима се придаје посебна важност зато што директно утичу на будућност филма.

2. Фестивал деџег стваралаштва „Уметник из школске клупе“

РЕЗУЛТАТИ
ВИДЕО-КОНКУРСА (ТРЕЈЛЕР) О ОМИЉЕНОЈ КЊИЗИ „МИСЛИ МИ ЛЕТЕ“
у оквиру 2. Фестивала деџег стваралаштва „Уметник из школске клупе“

Основна школа Ученици од I до IV разреда	Основна школа Ученици од V до VIII разреда
Прва награда „Мали принц“ ОШ „Синиша Јанић“, Власотинце	Прва награда „Том на даљину“ ОШ „Десанка Максимовић“, Нови Пазар
Друга награда „Пепељуга“ ОШ „Бора Станковић“, Вучје	Друга награда „Љубим те“ ОШ „14. октобар“, Барич
Трећа награда „Два јарца“ ОШ „Светозар Марковић“, Лесковац	Трећа награда „Вук и разред“ ОШ „Братство јединство“, Сомбор
Ученици средњих школа	
Прва награда „Кад су цветале тикве“, Школа за музичке таленте, Ђуприја	
Друга награда „Напад Титана“, Друга крагујевачка гимназија, Крагујевац	
Трећа награда „Сенка“, Гимназија „Борислав Петров Браца“, Вршац	
Диплома за најбољу глуму „Састанак са мистеријом“, ОШ „Светозар Марковић“, Лесковац	
Диплома за најбољи спенски наступ „Дечаци Павлове улице“, ОШ „Станислав Сремчевић“, Крагујевац	
2. Фестивал деџег стваралаштва „Уметник из школске клупе“ реализује се под покровитељством Министарства културе и информисања Републике Србије и града Лесковца.	

Трејлер „Кад су цветале тикве“ добар је пример онога чему трејлер треба да служи. Наравно, и сви други радови завређују пажњу. Труд деце је евидентан и вредан сваке похвале.

Извештај жирија са ликовног конкурса

Жири у саставу: мр сликарства Марија Спасић, Предраг Ђорђевић, професор на Академији струковних студија Јужна Србија и Милош Цветковић, дипломирани графичар, донео је одлуку о најуспешнијим ликовним радовима.

У оквиру 2. Фестивала дечјег стваралаштва, на ликовном конкурс у под називом „Мисли ми лете“ који је расписан од стране Народне библиотеке „Радоје Домановић“ у Лесковцу, пристигао је велики број радова деце из предшколских установа, основних и средњих школа из земље и региона, самим тим можемо рећи да Фестивал добија међународни карактер.

Прегледом пристиглих радова из области дечјег ликовног стваралаштва, комисија за жирирање радова закључила је да сви учесници поседују велику креативност и машту коју су исказали на задату тему ликовног конкурса. Жири је имао врло тежак задатак да од великог броја пристиглих радова одабере најбоље.

Користим ову прилику да у име жирија, и у своје лично име, похвалим све учеснике ликовног конкурса „Мисли ми лете“ за креативност, апстрактни начин размишљања и ликовну и естетску осетљивост коју преносе на папир.

Предраг Ђорђевић, председник жирија

РЕЗУЛТАТИ ЛИКОВНОГ КОНКУРСА „МИСЛИ МИ ЛЕТЕ“ у оквиру 2. Фестивала дечјег стваралаштва „Уметник из школске клупе“

Предшколски узраст

Прва награда

Тара Митић
ППГ ОШ „Васа Пелагић“, Лесковац

Друга награда

Желана Вујацков
Вртић „Плави чуперак“, ПУ Звездара, Београд

Трећа награда

Милановић Софија, ПУ „Радост“, Чока

ПОХВАЛЕ

Николина Стојковић и Сара Мандић,
ПУ Звездара, Вртић „Плави чуперак“, Београд
Теодора Гајић и Емилија Стругаревић,
ПУ Звездара, Вртић „Плави чуперак“, Београд
Ранковић Душан, Вртић „Липа“, Београд
Илић Наталија, Вртић „Дамбо“, Београд
Марија Крмановић, ПУ „Полетарац“, Оваши

Основна школа

Ученици од V до VIII разреда

Прва награда

Марко Шингуловић VIII/1,
ОШ „Вера Радосављевић“, Неготин

Друга награда

Наталија Стаменковић VII/3,
ОШ „Ђура Јакшић“, Турековац

Трећа награда

Мариса Бајрами VII разред,
ОШ „Вук Караџић“, Прешево

ПОХВАЛЕ

Леа Станојевић VII разред,
ОШ „Вук Караџић“, Лесковац
Ива Стојановић VIII разред,
ОШ „Јосиф Костић“, Лесковац
Андреј Станојевић VII/3,
ОШ „Јосиф Костић“, Лесковац
Ивана Жигон V/2,
ОШ „Бошко Палковљеви Пинки“, Батајница
Лука Стаменковић VIII разред,
ОШ „Јосиф Костић“, Лесковац
Хана Дуњић V разред,
ОШ „Карађорђе“, Топола

Основна школа

Ученици од I до IV разреда

Прва награда

Нина Санџичанић III/3, ОШ
„Синиша Јанић“, Власотинце

Друга награда

Ива Цветковић III/3, ОШ
„Јосиф Костић“, Лесковац

Трећа награда

Теодора Миленковић III/4, ОШ
„Јосиф Костић“, Лесковац

ПОХВАЛЕ

Лазар Јовановић IV/2, ОШ
„Милорад Мића Марковић“, Мала Иванча
Вук Дуњић II разред, ОШ „Карађорђе“, Топола
Ирина Ивковић IV/2, ОШ
„Јосиф Костић“, Лесковац
Уна Глигорјевић III/3, ОШ
„Синиша Јанић“, Власотинце

Ученици средњих школа

Прва награда

Емилија Вакареско I/2, Гимназија
„Борислав Петров Браца“, Вршац

Друга награда

Валентина Кања III/4, Гимназија
„20. октобар“, Бачка Паланка

Трећа награда

Нађа Дањко I разред, Гимназија
„Борислав Петров Браца“, Вршац

ПОХВАЛЕ

Ангелина Стојановић III/2,
Школа за текстил и дизајн, Лесковац
Ђорђе Анђелковић III/3,
Школа за текстил и дизајн, Лесковац
Лука Томашевић I/1
Гимназија „Борислав Петров Браца“, Вршац

Емилија Вакареско I/1
Гимназија „Борислав Петров Браца“, Вршац

**НАГРАЂЕНИ РАДОВИ
НА ЛИКОВНОМ КОНКУРСУ
„МИСЛИ МИ ЛЕТЕ“
У КАТЕГОРИЈИ ДЕЦЕ
ПРЕДШКОЛСКОГ УЗРАСТА**

Прва награда: Тара Митић ППГ
ОШ „Васа Пелагић“, Лесковац

Друга награда: Жељана Вујаков
Вртић „Плави чуперак“ ПУ Звездара, Београд

Трећа награда: Милановић Софија
ПУ „Радост“, Чока

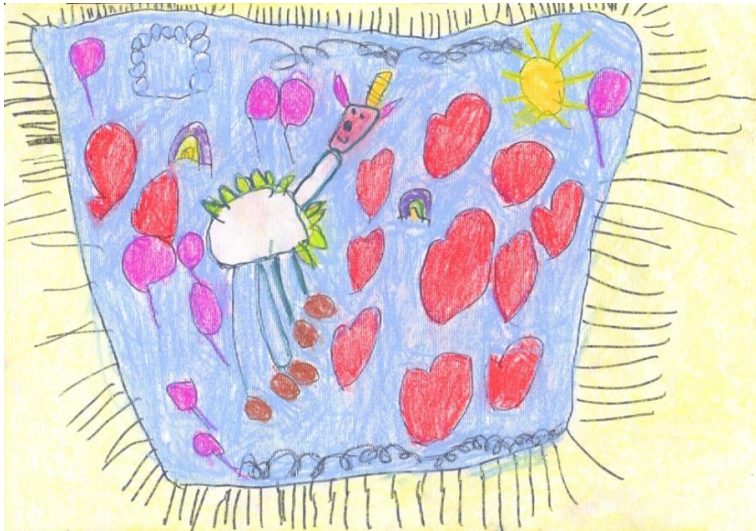
**ПОХВАЉЕНИ РАДОВИ
НА ЛИКОВНОМ КОНКУРСУ
„МИСЛИ МИ ЛЕТЕ“
У КАТЕГОРИЈИ ДЕЦЕ
ПРЕДШКОЛСКОГ УЗРАСТА**

Ранковић Душан
Вртић „Липа“, Београд

Наталија Илић
Вртић „Дамбо“, Београд

Марија Крмановић
ПУ „Полетарац“, Оџаци

Теодора Гајић, Емилија Стругаревић
ПУ „Звездара“, Београд

Николина Стојковић, Сара Мандић
ПУ „Звездара“, Београд

**НАГРАЂЕНИ РАДОВИ
НА ЛИТЕРАРНОМ И
ЛИКОВНОМ КОНКУРСУ
„МИСЛИ МИ ЛЕТЕ“
У КАТЕГОРИЈИ УЧЕНИКА
ОД I ДО IV РАЗРЕДА
ОСНОВНЕ ШКОЛЕ**

Прва награда: Нина Саничанин П/З
ОШ „Синиша Јањић“, Власотинце

Мисли ми лете, а ја сам још увек дете

Мисли ми лете,
каже ми мама,
књигу у руке
и рачунај сама!

Лутке остави,
немаш ти бриге,
идеш у школу
мисли на књиге!

А мени се игра,
учићу касније,
обећаћу чврсто
и рећи ћу гласније!

Учим ја, учим
и добијем пет,
идем сад кући
у мој дивни свет.

Ево мама петица
да ми мисли не лете,
одох да се играм,
јер ја сам још увек дете!

Прва награда: Ана Динић II/2
ОШ „Светозар Марковић“, Лесковац

Друга награда: Ива Цветковић III/3
ОШ „Јосиф Костић“, Лесковац

Мисли ми лете

Мисли ми лете далеко, до златне плаже,
где деца каменчиће и шкољке траже,
а кад их нађу од њих направе лађу.

Мисли ми лете далеко, до суседних континената,
у мислима крила имам и летим, одлетим до Африке,
до Нила и видим огромног крокодила.

Мисли ми лете далеко, до велике луке,
где морепловци одмарају,
где бродови спавају и своје путнике сањају.

Мисли ми лете далеко, до школског одмора,
до летњег распуста,
да имам више времена, да обиђем земљу далеку.
Мисли ми лете близу, до прве школске клупе,
до једног плавог момка, плаве косе
који се данима мота по мојој глави .

Друга награда: Уна Вељковић 4/4
ОШ „Димитрије Тодоровић Каплар“, Књажевац

Трећа награда: Теодора Миленковић III/3
ОШ „Јосиф Костић“, Лесковац

Мисли ми лете

Како је лепо бити дете,
па ти мисли стално лете!
Једина ми је брига
Да ли се довољно играм
А мамина - учење и књига!
Често се питам имају ли брига
деца са других крајева планете?
И шта њих мучи?
Где њима мисли лете?
Волела бих да нема глади, болести и рата
И да је свима лако - бити дете!
Шаљимо лепе мисли
да до свих долете!

Трећа награда: Ива Богојевић IV/2
ОШ „Ђура Јакшић”, Српска Црња

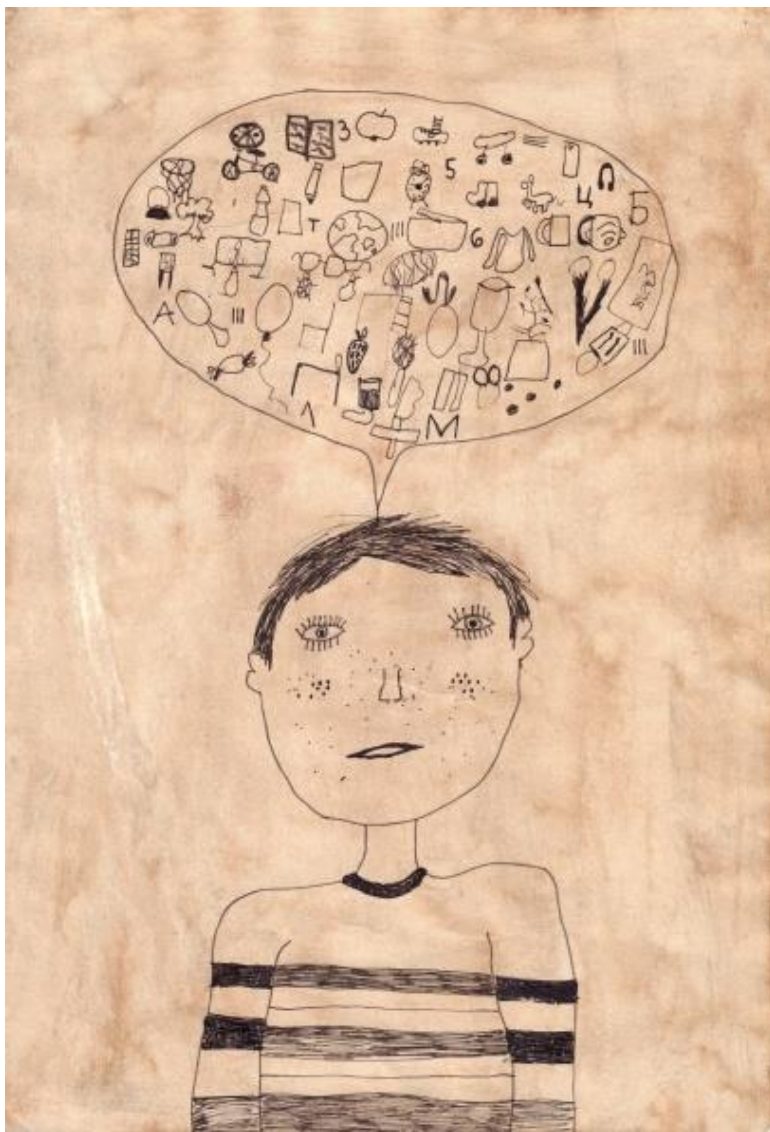
**ПОХВАЉЕНИ ЛИКОВНИ
РАДОВИ
НА КОНКУРСУ
„МИСЛИ МИ ЛЕТЕ“
У КАТЕГОРИЈИ УЧЕНИКА
ОД I ДО IV РАЗРЕДА
ОСНОВНЕ ШКОЛЕ**

Лазар Јовановић IV/2
ОШ „Милорад Мића Марковић“, Мала Иванча

Ирина Ивковић IV/2
ОШ „Јосиф Костић“, Лесковац

Вук Дуњић II р.
ОШ „Карађорђе“, Топола

Уна Глигоријевић II/3
ОШ „Синиша Јањић“, Власотинце

**НАГРАЂЕНИ РАДОВИ
НА ЛИТЕРАРНОМ И
ЛИКОВНОМ КОНКУРСУ
„МИСЛИ МИ ЛЕТЕ“
У КАТЕГОРИЈИ УЧЕНИКА
ОД V ДО VIII РАЗРЕДА
ОСНОВНЕ ШКОЛЕ**

Прва награда: Марко Шигуловић VIII/1
ОШ „Вера Радосављевић“, Неготин

Моја светлоока песма

Сунчаног лепог дана,
а беше јесен рана,
на моју ногу је стала
једна цурица мала.

Таман сам хтео да викнем,
да будем страшни даса,
али плаве јој видех очи
и остадох без гласа.

Била је тако мила,
са погледом као свила,
а њене очи дивно плаве,
дођоше мени главе.

Кроз уши ветар шушти,
по глави киша пљушти.
Ја хтедох руком њу да такнем,
ал нисам могао ни да макнем.

То плаво небо у њеном оку,
то сунце што из њих сија,
у моје срце бацише семе,
и прва љубав у мени крене.

Прва награда: Страхиња Мишковић VI/1
Основна школа „Станислав Сремчевић“, Крагујевац

Друга награда: Наталија Стаменковић VII/3
ОШ „Ђура Јакшић“, Турековац

Мисли ми лете

Мисли ми лете,
у бескрај беже.
Како једно дете
уопште да их веже?

Мисли ми лутају
на све стране света.
Одрасли не знају никада
шта се збива у глави детета!

Некад ми одлете са трепавица
као да су јато птица.
Ужаре се попут комете,
па лете ли, лете, лете...

Одрасли, како је то
кад мисли лете,
сазнаћете кад се будете
одважили да будете
велики као дете!

Друга награда: Марија Јеремић VII/2
ОШ „Миле Дубљевић“, Лајковац

Трећа награда: Мариса Бајрами VII р.
ОШ „Вук Караџић“, Прешево

Мојата бајка

Мојата бајка е многу чудна,
незнам ни јас сама
секакви чуда и мисли
има во мојата глава луда.

Сакам да имам шарена торбичка
полна со звездички мали,
за да им ги дадам на оние деца
кои нема кој да ги гали.

Да се насмеат сите на глас,
секој да ги слишне,
мојата бајка бујна
на секого реалност да му е.

Трећа награда: Михаела Шолева VII/2
Основно Училиште „Блаже Конески“, Велес
Северна Македонија

**ПОХВАЉЕНИ ЛИТЕРАРНИ И
ЛИКОВНИ РАДОВИ
НА КОНКУРСУ
„МИСЛИ МИ ЛЕТЕ“
У КАТЕГОРИЈИ УЧЕНИКА
ОД V ДО VIII РАЗРЕДА
ОСНОВНЕ ШКОЛЕ**

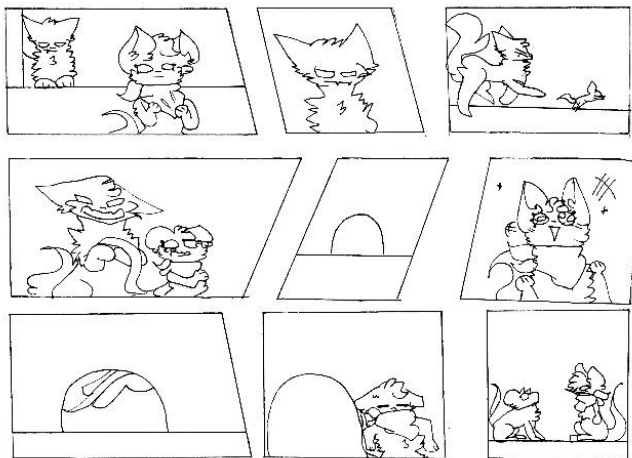

Леа Станојевић VII р.
ОШ „Вук Караџић“, Лесковац

Мисли ми лете

По небеском своду хода.
Тражим ко ће руку да ми дода.
Гледам те мисли ми лете.
Очи пуне сете.
Шарам као сликар са четкицом бојим део твоје душе.
Осећаји као бисери се руше
Очи моје као кликери од стакла.
Танку линију среће ја сам дотакла.
Не знам да ли ко мислима твојим барата.
Све је као кула од карата.
Мисли ми лете попут даха.
Не остаде ништа осим пепела и праха.

Јелена Петковић
ОШ „Горачићи“, Горачићи, Лучани

Ива Стојановић VIII р.
ОШ „Јосиф Костић“, Лесковац

Лука Стаменковић VIII р.
ОШ „Јосиф Костић“, Лесковац

Андреј Станојевић VII/3
ОШ „Јосиф Костић“, Лесковац

Ивона Жигон V/2
ОШ „Бошко Палковљевић Пинки“, Батајница

Хана Дуџић V р.
ОШ „Карађорђе“, Топола

**НАГРАЂЕНИ РАДОВИ
НА ЛИТЕРАРНОМ И
ЛИКОВНОМ КОНКУРСУ
„МИСЛИ МИ ЛЕТЕ“
У КАТЕГОРИЈИ УЧЕНИКА
СРЕДЊИХ ШКОЛА**

Прва награда: Емилија Вакареско I/2
Гимназија „Борислав Петров Браца“, Вршац

Мисли ми лете

Када на калдрми маште згазиш на каменчић,
каменчић који те попут стене спотакне,
који те откотрља до провалије,
и док врштећи срљаш ка амбису,
покушавајући да загрлиш и тако вечно сачуваш
снове - ошишану лутку, симпатију из првог и укус
мајских трешања,
и када ти се учини да је твој труд у томе узалудан,
да ће све прогутати црна тачка, која се назире,
као ђаво који гута све што је драго и свето,
црна тачка која привлачи твоју срећу,
и односи је,
у неповрат
црна тачка, алава, непристојна и зла,
на дну амбиса са киселим осмехом.

Не дај јој благо.

Одупри се.

Не дај се.

Прогутај кнедлу, јер ти неће дозволити да се пробудиш.
Шаком напипај део јастука, горњи десни угао
део где спокојно спаваш
Другом руком ухвати братовљев палац на
левом стопалу
Онај исти којим те буди и додирује твој нос
и обрву,
док се несташно током ноћи, небројено пута премешта по
кревету.

Чућеш тада гладни урлик превареног предатора
који ће ти попут инфузије вратити
хармонију, мир и слободу!

Када на калдрми маште згазиш каменчић,
каменчић који те попут стене спотакне,
који ти ход избаци из ритма,
па левом ногом кренеш у свет,
а лешинари се укажу пред сумрак,
и ране почну да крваре, а свака кап крви
односи веру и наду,
да ћеш са леве, терет пребацити на десну ногу
и кад терет са нејаких плећа пређе на колена
која поклекну,
па учини да скочни зглоб искочи из лежишта
и спотакнеш се на цветној ливади.

Ухвати врпцу!

Пронађи је, замисли је!

Зграби мајчину врпцу, невидљиву, чврсту,
најчвршћу врпцу која ти је живот удахнула.
Чућеш тада гладни урлик превареног предатора
који ће те попут инфузије вратити
хармонији, миру и слободи!

Када на калдрми маште згазиш на каменчић,
каменчић који те попут стене спотакне
и кад се у узбурканом мору успеха
појави талас, као повређена аждаја
која се надвила над двориштем, парком,
сваким безбрижним кутком
покушавајући да га без упозорења прогута,
и са собом однесе калдрму,
калдрму из маште, са све оним каменчићем,
који усмерава, јача, учи, повређује и спотиче.

Шћућури се тада у дедино крило,

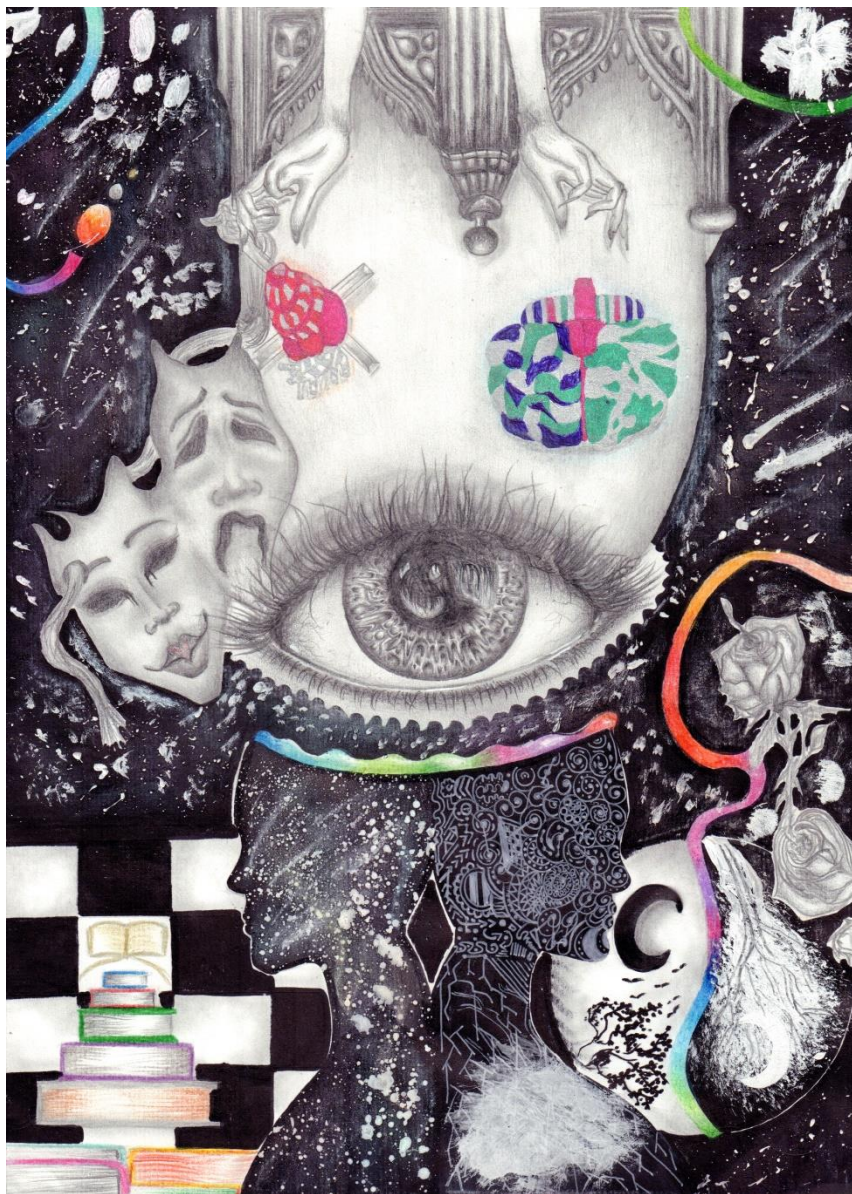
Удобну лађу, којом ћеш савладати и највећи, најцрњи талас,
слушајући приче о слаткој дивљој трешњи,
Дедином каменчићу на калдрми,

која је давала плодове,
ситне, тамноцрвене, сјајне, скривене међ крупним лишћем,
само на врху,
а до њих је требало доћи ретким, полусувим гранама,
које су пуцкетале и на поветрацу.

И када ти шећерни плодови дивље трешње, оставе трагове
на прстима и уснама,
Чућеш урлик превареног предатора
који ће ти попут инфузије вратити
хармонију,
мир
и
слободу.

Прва награда: Дуња Геров IV/1
XIV београдска гимназија, Београд

Друга награда: Валентина Кања III/4
Гимназија „20 октобар“, Бачка Паланка

Мисли ми лете

Увенуо дан, процвала ноћ. Попут птица селица пролећу мисли између књига: оних прочитаних и оних ненаписаних. Сан ми је попут детета отказао послушност, све теже успевам да му приђем, као и он мени. Још једна тешка ноћ пуна размишљања стоји испред мене и пружа ми смежурану руку, спремна да ме одведе до најдубљих тајни мога бића. Крштен сам, неће моћи да ме поведе у Лимб. Ићи ћемо да купимо окове, јер ноћас морам заробити страст. Боље је да ја заробим њу, него она мене. Превише сам се препустио осећањима, једно црно око испод прамена коврцаве косе постаје мој *Weltschmerz*. Хоћу да јој признам да ми је све, да је центар мога бића, да све престаје, да све нестаје, да је све због ње и око ње. Нећу да ме обузме страст, нећу да страдам, хоћу да искрено волим. Ноћас треба да одлучим на који начин да јој сутра изјавим љубав. Не, нећу јој изјавити љубав. Поцепаћу ону песму што сам јутрос написао. Нећу речи, хоћу дела. Показаћу јој љубав. Тражићу да јој урадим све домаће задатке које је пропустила. Препричаћу јој лектуру. После ћу већ смислити шта ћу даље.

Сан и даље не долази. Отварам прозор да се напијем свежег ваздуха и ошамутим од њега. Нема помака. Мисли су и даље ту. На тренутак су гракнеле две вране да би ми звук, као нож, пресекао мисао, али нису успеле. Чврстина мисли је јака као челик, не могу лако да се пресеку. Ту су, својом тежином пуне ми главу. Ко сам? Где сам? Где идем? Где ћу стићи? Превише питања за једну ноћ. Нећу да почнем нешто да читам да бих се успавао. Не могу још да убацујем и туђа питања и туђе мисли у своје. Ове ноћи није било сна, није се удостојио ни да ми се јави. Ноћ као завршни испит: превише питања, пуно размишљања, доста погрешних одговора.

Звони сат, непријатељ времена. Још мало се развличим са мислима, а онда узимам ранац и трчим до аутобуса. Успевам да седнем на слободно место, звук мотора ме опушта, јачи је од мојих унутрашњих разговора. Губи се време и простор. Тонем у сан. Рађа се свет без димензија и сећања. Не знам колико је времена прошло, када сам осетио да ме неко полако удара по рамену.

„Дечко, да ли си добро?“ – упитао ме је возач аутобуса. „Возим те већ трећи круг!“

„Добро сам, само нећу моћи да објасним зашто данас нисам отишао у школу.“

„Младост, сањарење, мисли које лете, све ми је јасно. Ниси ти једини. Сваке недеље провозам неког сличног теби.“

„Хоћете Ви да ми напишете оправдање за данас?“

„Наравно, то ми је хоби.“

Отварам оправдање. Крупним штампаним словима пише: „Молим Вас да оправдате часове дечку који је лек за несаницу пронашао у мом аутобусу. Дијагноза: Мисли које лете. Потписник: Возач.“

Друга награда: Урош Тирнанић II/4
Савремена гимназија, Београд

Трећа награда: Нађа Дањко I р.
Гимназија „Борислав Петров Браца“, Вршац

Мисли ми лете

Тихо октобарско вече... Небо је тамно, без и једне звезде до које би ограничено око посматрача могло да досегне на његовом бескрајном своду. С јесени звезде су негде скривене иза густих, кишних облака. Али и у тим тамним облацима постоји својеврсна драж. Они својим различитим интензитетом сивила подсећају на древни мозаик, стога небо и током јесењих вечери поседује јединствену лепоту.

Киша силовито својим најкрупнијим капима удара у прозорско окно. Поред шуштања старих, прашњавих листова књиге, то је једини звук који Ела чује у својој малој соби. Полако окреће лист по лист, одуговлачећи са читањем сваке речи, јер читање последњих редова добре књиге представља

посебно уживање помешано са необичном нијансом сете. Завршивши, пажљиво је одлаже на полицу и њен поглед, прожет неким меланхоличним осећањем, пада на стару, зелену корицу на којој је читким, златним словима исписано Л. Н. Толстој „Васкрсење“. Сигурна је да ће ову књигу уврстити у списак својих омиљених. Неписменост судског писара скривила је несрећну судбину Катје Маслове и Ела почиње да размишља да ли је писменост данас, у свету савремених технологија, подједнако важна. Добро је знала да је читање квалитетних књига од суштинског значаја за стицање потпуног образовања, писмености и дубине ума сваког појединца. Знала је да начитан човек ни у једном случају не може да буде површан, а управо је површност била људска карактеристика која је њеној природи особито сметала. Стога је одувек волела да чита. Од када је научила прва слова код учитељице, а и сада када је гимназијалка, њена пажња је увек заокупљена неком књигом. Увек је подстицала своје вршњаке да читају, говорила је да је читање неизоставан део нашег пута ка стицању знања. Никада није била материјалиста, знала је да данима штеди, како би од свог џепарца купила још једну књигу. Није волела да своју љубав према писаној речи назива хобијем, јер је знала да је читање нешто много више од тога. За њу, читање књиге није представљало празно испуњавање слободноог времена, већ су то за Елу били сати стицања богатства душе. Књига је била неизоставан сегмент развоја њене личности, свако ново поглавље проширило би њене видике, сваком новом прочитаном књигом њено биће би постало потпуније и баш сваки пут док чита осећала би задовољство, јер је знала да ради нешто што ће допринети сложености њене природе. На писмености почива цивилизација. Открићем првог писма

почиње развој културе и уметности у историји човечанства. Бог је човеку подарио разум и тиме га издвојио од осталих бића, са разумом долази и способност човека да чита и пише, а неки људи тај дар од Бога тако мало цене. То је Елу чинило тужном, јер њено је срце било испуњено духовношћу наше православне вере и много је времена проводила читајући мудре речи наших Светих Отаца. После школе одлазила би у библиотеку и тамо би, међу свим оним књигама, била она права Ела која се целим срцем уноси у фабулу романа који би држала у рукама. Имала је занимљив књижевни укус, посебно ју је одушевљавала класична књижевност. Када би је питали да издвоји омиљену књигу, то би за њу била велика дилема, али, кратко оклевајући, закључила би да јој је најмилији од свих реализам руских писаца. Чудила се када би у библиотеци поједини људи презривим погледом прелетели преко неке књиге похабаних корица, говорећи како изгледа старо и досадно. А књига... То је нешто што пркоси времену. Није могла да нађе никакво оправдање за тај поступак, јер као искусни читалац знала је да су књиге попут дијаманта и да је њихова изванредна лепота уочљива тек када завиримо у њихову садржину. Такво поступање могла је да припише једино незнању тих људи, али ју је ужасавало када би приметила да појединци и не теже стицању знања. Јер људска је природа радозналост карактера, створена да истражује и најситнији детаљ свих појава и предмета до којих наш ум досеже. Живећи у незнању човек све више губи ту урођену радозналост, која, уосталом, доприноси и интелигенцији његовог бића. Тада човек све више почиње да упада у безлично ништавило свакодневнице у којој се баш ништа ново не дешава, у којој не проналази ни један мотив који би га покренуо, у којој живи живот без маште и снова. Читајући

човек сањари, писац је тај који вештим поступком уметника чини да се читалац и сам осећа као лик његовог уметничког остварења. Ела је знала да је данас читање човеку потребније више него икада пре, јер читајући човек стиче искуство и у себи гради сопствени систем вредности. А данашњица је таква да на сваком кораку наилазимо на раскршће и без правих вредности лако моћемо да скренемо са исправног пута. Данас могу правим сјајем да заблистају само они који су овенчани круном писмености, јер само такви могу да пронађу сврху свог постојања. Недостатак писмености Катју Маслову је осудило на тешку робију у Сибиру, а нас то може осудити на живот ништаван и празан, без апсолутног смисла.

Док је Ела размишљала киша је престала и тек би понека кап изненада склизнула са мокрог прозора. Погледала је на сат и гледај... већ је прошао читав час. „Како време брзо пролази када ми мисли лете“, помисли Ела. Погледала је кроз прозор у небо на ком се оцртавао онај древни мозаик кишних облака кроз који се сада већ јасно назирала сребрна месечина. Вечерас је завршила „Васкрсење“, а сутра ће ту исту књигу позајмити другарици. Нада се да ће и она схватити колико је важно бити начитан и писмен, јер „у животу стојимо на књигама које смо прочитали, зато неки људи виде више од других“.

Трећа награда: Михаела Миленковић IV/6
Гимназија „Бора Станковић“, Врање

**ПОХВАЉЕНИ
ЛИКОВНИ РАДОВИ
НА КОНКУРСУ
„МИСЛИ МИ ЛЕТЕ“
У КАТЕГОРИЈИ УЧЕНИКА
СРЕДЊИХ ШКОЛА**

Ангелина Стојановић III/2
Школа за текстил и дизајн, Лесковац

Ђорђе Анђелковић III/3
Школа за текстил и дизајн, Лесковац

Лука Томашевић I/1
Гимназија „Борислав Петров Браца“, Вршац

**ЛИТЕРАРНИ РАДОВИ
НА КОНКУРСУ
„МИСЛИ МИ ЛЕТЕ“**

Мисли ми лете

По небеском своду хода.
Тражим ко ће руку да ми дода.
Гледам те мисли ми лете.
Очи пуне сете.
Шарам као сликар са четкицом бојим део твоје душе.
Осећаји као бисери се руше
Очи моје као кликери од стакла.
Танку линију среће ја сам дотакла.
Не знам да ли ко мислима твојим барата.
Све је као кула од карата.
Мисли ми лете попут даха.
Не остаде ништа осим пепела и праха.

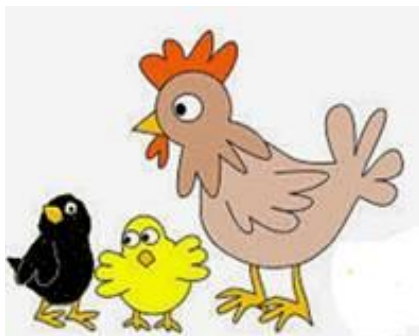
Похвала: Јелена Петковић, 13 година
ОШ „Горачићи“, Горачићи, Лучани

РАДОВИ ВАН КОНКУРЕНЦИЈЕ

Браћа

Једно пиле жуто
баш је било љуто
кад је пиле црно
појело његово зрно.

Вришти, пишти, скаче,
у сав глас, гласно плаче.
Дотрчала је њихова мама
да види каква је то галама.

Хоће мама проблем да реши
и жуто пиле да утешу,
па им она строго вели:
„Свако зрно мора да се дели“.

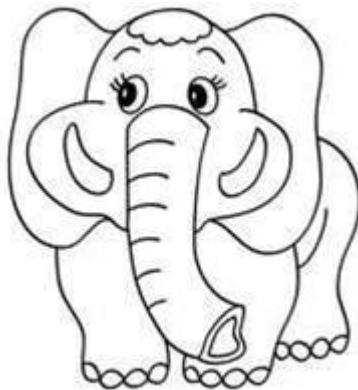
Постидело се пиле црно
што је само појело зрно.
Неће више тако бити
свако зрно са братом ће делити.

Модерни слон

Решио је млади слон
да набави телефон.
Да се јави другарици
која живи у Африци.

На фејсбуку слику да стави
па да се онда важан прави.
Модеран он да буде
по угледу на све људе.

Љутио се тата слон,
не да њему телефон.
Боље нека траву пасе,
интернет је штетан, зна се.

Случај: Шарање зида

Мама жели да будем за пример дете,
увек миран и чист од главе до пете.
Ја се томе храбро противим,
волим слободно да живим.

Мама је моја сила љута,
умлати ме много пута.
Ја ипак не одустајем,
жеље своје остварујем.

Чим мама главу окрене,
лудост нека хвата мене.
Морам брзо по зиду да шарам,
уметничко дело ја да стварам.

Онда ме она јури око стола,
виче: „Убићу те као вола“
Нека, нека, одустати ја нећу,
шарање по зиду доноси ми срећу.

Док сам чекао да постанем ђак

Могао сам бити птица,
изнад облака да летим.
Зашто сам одустао,
не могу да се сетим.

Могао сам бити капетан,
океанима да пловим.
Ајкуле се ја плашим,
морао сам то да заборавим.

Хтео сам бити краљ,
Ал' сам на том путу стао.
Дворац нисам саградио,
онда сам сасвим одустао

Хтео сам бити поглавица,
није то мала шала
Племе ме није хтело,
идеја ми је пропала.

Кренуо сам ја и у свемир,
на Марс мало да свратим.
Ал' сам се пробудио,
морао сам на Земљу да се вратим.

Онда сам постао ђак,
и то је важно звање.
Молим сву децу и људе
да ми укажу поштовање.

Први дан у школи

Данас ме у школу воде
Нема за мене више слободе
Тамо ће самог да ме оставе
И скроз на мене да забораве

Свашта ће тамо да ми раде
Можда ће и зубе да ми ваде
За уши ће да ме вуку
Прутом ће да ме туку

Велика ми се невоља спрема
А моје баке баш данас нема
Она би могла да предложи
Школа мало да ми се одложи

Како да се спасем од те муке?
Да л' да побегнем у хајдуке?
Да л' да се сакријем у високој трави
Док мама на школу не заборави

Моје је право да сам одлучим
Када ћу слова да научим
Када ћу да читам и пишем
А сада бих из школе да збришем

Предшколска група
ОШ „Јеремија Илић Јегор“, Рготина, Зајечар

Мисли ми на дете

Сада ме добро саслушај свете
даће вам савет једно дете.
Ја не желим свет у ком има рата
и у ком може човек да страда.
Не желим ни свет у коме
су деца гладна
и у коме их не одгајају мама и тата.
Не желим ни свет који је препун дима
јер он живим бићима не прија.
Ја желим свет у коме Сунце стално греје
и у коме се свако дете увек смеје.
Желим свет у коме су све куће слаткишима пуне
и свет у коме облаци имају укус шећерне вуне.
Желим свет који је препун дечје игре и смеха
и у коме има много дрвећа и прелепог цвећа.
Савет вам је дало једно дете,
па сада о томе добро размисли
и потруди се да то оствариш свете.

Аутор: Лена Давидовић IV/3
ОШ „Жарко Зрењанин“, Кикинда

Мој мачак Жућо

Мој стари Жућо мачак,
жут као сунчев зрачак,
златан као цвијет маслачак,
одлучио да крене за Чачак.

Негдје на пола пута
дочека га куца љута,
нервозна и забринута,
уз то, као и он, жута.

Јурио је триста на сат
брже но икакав „пасат“,
некако је успио избасат
кроз жито што је почело класат.

Сад негдје у дебелом хладу
ставио шапу под браду,
сања неку мацу младу
и у живот не губи наду.

Миа Мракић IV р.

ОШ „Berthold-Auerbach“, Nordstetten, СР Немачка

Мисли ми лете

Сунце сија. Плаво је небо. Корачам полако. Осећам песак под прстима. Осећам мирис таласа. Све је прелепо, све је нестварно. Чујем звоно на вратима, „динг-донг, динг-донг“, стигла је мама са посла. То ме је тргнуло из полусна.

Често одлутам у мислима. Најчешће одем на топло и мирно, плаво море. То плаветнило пружа мир, утеху, одмор. Осетим се као најбитнија особа на свету. Море је ту и чека ме да ми улепша дан. Освежи ме. Учини ме тако брзо расположеном и одморном. Највише се радујем лету. На мору никада није досадно. Сваки минут је другачији. Тајанствени, неизмерни, срце не оставља равнодушним. Зраци сунца и слана вода додирују златни песак и сјајне шкољке, каменчиће и зеленкасте алге. Можемо на купање, море је мирно. Бескрајно плаво небо дозволило је да сунце покаже свој сјај. Леп је осећај чути шум таласа и осетити мирис морске воде.

„Хеј, малена!“, насмешила се мајка на вратима.

„Молим, мама ?“, поспано се јавим.

„Чедо, пробудила сам те, извини! Нешто си сањала?“, питала ме је мама.

„Нисам заспала, само су ми мисли летеле далеко...“

Море је и даље мирно, чека мене, грли обалу и сија....

Уна Вељковић IV/4

ОШ „Димитрије Тодоровић Каплар“, Књажевац

Мисли ми лете

Наше мисли могу да нас одведу у невиђене светове, да нам открију тајне које нисмо ни знали да постоје.

Сада ћу полетети са својим мислима негде где се остварују сви снови деце. Склапам очи и са мислима крећем на једно прелепо путовање. Стижем до места које је пуно шаренила, где постоје цветови свих боја, па чак и листова на дрвету има разних, љубичастих и црвених. Тамо птичице стално певају, а цврчци и мрави имају свој оркестар којим увесељавају сву ту лепоту. На малом узвишењу видим дворац који зрачи својом лепотом. Стижем до њега, а тамо се одржава бал поводом венчања принцезе и принца. Сви се играју и сви су срећни, на све стране смех и раздраганост. У свој тој гужви видеела сам и патуљке који су били заиста прелепи и јако забавни. Кочија испред дворца чекала је принца и принцезу. Коњи који су вукли кочију били су беле боје, као да су направљени од снега. Кочија златне боје, са бисерима љубичастих нијанси, просто је красила сву ту лепоту. И таман кад сам и ја желела да се на тренутак нађем ту и уживам у тој лепоти, трагао ме је глас моје маме која ме је позвала да ручам.

Лепо је када нас мисли одведу на нека позитивна и лепа места и када мислимо о лепим стварима. Са лепим мислима дешаваће нам се лепе ствари у животу и бићемо срећни.

Јана Крстић II/3

ОШ „Трајко Стаменковић“, Лесковац

Мисли ми лете

Мисли ми лете,
ја јашем шарене ракете,
одлазим на друге планете
и постајем неко друго дете

Мисли ми лете,
тад упознајем непознате свете,
срећем се са свакаквим чудима
и борим се са змајевима.

Мисли ми лете,
истражујем подводне светове,
роним у морским дубинама
и проналазим блага гусарима.

Мисли ми лете,
лете, све док на јастук не слете,
и тада долазим у царство снова
поново креће авантура нова.

Николина Милосављевић II/2
ОШ „Трајко Стаменковић“, Лесковац

Мисли ми лете

Ја сам само дете
да те обиђем свете,
моје мисли лете
да могу да возим ракете.

Док растем мене мисли гоне
отићи ћу ја и до васионе
да обиђем звезде и планете
нека само моје мисли лете.
И нека свако дете
оствари снове своје,
нека им мисли лете
ово су жеље моје.

Вељко Ђокић II/2
ОШ „Трајко Стаменковић“, Лесковац

Мисли ми лете

Мени стално мисли лете
Када радим домаћи,
Решавам задатке као дете
Уз мале родитељске помоћи.

Мисли ми лете
Док ме мама зове
Путујем на друге планете
И остварујем своје снове.

Уморне су мисли моје
Обишле су цео свет,
Пустићу их да се броје
Ја идем у свој кревет.

Борис Јанчић II/2
ОШ „Трајко Стаменковић“, Лесковац

Мисли ми лете

Свако дете има своје мисли, нечије мисли су лепе, нечије радосне, нечије занимљиве, нечије тужне. Али и ја имам своје мисли које лете и мислим да су моје мисли за мене онакве какве требају да буду.

Моје мисли су лепе, радосне, чаробне и миле. Свако дете је маштовито, свако дете мисли својом главом, свако дете жели да постигне нешто и мисли о томе. Мисли о будућности и мисли му лете, и лете, и лете око главе, све док не дођу до циља смишљења.

Ја сам креативна и могу свашта да смислим, то што смислим нацртам, то што смислим испричам, то што смислим

испевам, јер свако људско биће има своје мисли и њему мисли лете, лете и лете око главе.

Моје мисли су за мене одличне, савршене, чудесне и не бих моје мисли мењала ни за шта, али баш ни за шта. Јер ја своје мисли волим, поштујем и не бих никада никоме дала моје мисли, већ их пустим да лете и оне мене одведу у мој чаробни маштовити свет.

Јелена Тасић IV/1
ОШ „Трајко Стаменковић“, Лесковац

Мисли ми лете

Ја бих се телепортовао на свако место. Да сам ја камелеон камуфлирао бих се, а учитељ ме не би видео. Да сам ја паук-мајмун, њихао бих се на дрвету сваки дан и јео воће. Да сам ја Суперхерој, спашавао бих људе. Да сам ја научник, направио бих диноцикл. Да сам оцелот, гребао бих татин и мамин намештај. Да сам ја гризли, рекао бих мами и тати „Ово је моје територија!“ Да сам ја пингвин, клизао бих се на стомаку и пливао у мору. Да ја имам тркачки ауто, тркао бих се са птицом тркачицом. Да сам ја робот трагао бих за свемирским бродовима сваки дан и сваке ноћи. Да ја имам мотор, возио бих мог друга Лазара!

Вукашин Вулановић II/3
ОШ „Трајко Стаменковић“, Лесковац

Мисли ми лете

Мисли ми лете,
желео бих да будем као свако друго дете.
Желим да се играм, скачем и бацам конфете.
Мисли ми лете,
као птица лет и авион кроз цео свет.
Мисли ми лете, да постанем човек да нисам више дете.

Никола Трифковић III р.
ОШ „Филип Вишњић“, Моровић

Мисли ми лете

Мисли ми лете кроз главу
како јашем коња
и носим хаљину плаву,
као принцеза из снова.
Коса ми је златне боје,
коњић и ја путујемо
у далеке снове.
Луткама причам
о мислима мојим,
како је лепо у машти бити
и све своје жеље испунити.
Нека свако дете зна,
да у машти могу свуда стићи
и целу планету у мислима обићи.

Вученовић Миа III р.
ОШ „Филип Вишњић“, Моровић

Мисли ми лете

И када затворим очи
и док ми мисли лете,
сваке ноћи помислим,
још увек сам само дете.

У мислима путујем далеко,
тамо, где мислим
да ме чека неко и нешто јако лепо.

Стоји тамо и гледа у мене,
па то је Пони који воли мене.

Будим се ноћу и мисли ми још лете,
а ја се питам,
да ли је ту Пони који воли мене?

Јовановић Жељана III р.
ОШ „Филип Вишњић“, Моровић

Мисли ми лете

Како сам срећна!
Свака мисао ме води теби.
Сваки дан једва чекам да те видим, да се играмо, трчимо и
разменимо сличице.
Волим кад смо заједно и кад се такмичимо ко ће бити бржи.
Спремила сам за тебе велики поклон. У књигу тајни сам
уписала све наше лепе тренутке.

Како ми мисли лете?
До тебе.

Маховац Катарина III р.
ОШ „Филип Вишњић“, Моровић

Мисли ми лете

Мени мисли свуда лете,
то је зато, јер сам дете.

Зачас скокнем ја до Кине
и винем се у висине.

На врх планине скочим лако,
то не може дете свако.
У прашуми будим лава,
чик нек проба сад да спава.

Лете мисли свуд по свету,
док ја лежим у кревету.

Савадиновић Лана III р.
ОШ „Филип Вишњић“, Моровић

Слика 1.

Изложба ликовних радова у порталу библиотеке

Мисли ми лете

Моје мисли су као планете
Једна за одрасле, а једна за дете.

Кад ме стигне математика,
Природа и друштво и граматика
Понекад мисли побегну некуда
Као Алиси у земљи чуда.

Ја јурим једног Белог Зеца
Који гледа стално у сат
Попијем чаробни напитака
Па порастем цео спрат.
Моје мисли су као лептирићи
Лете са цвета на цвет
Не могу их лако стићи
Док јурим кроз тај диван свет.

То је земља маште и разних боја
И у њој једна велика дуга
То је шарена земља моја
Лепша него свака друга.

Онда одједном чујем школско звоно
И један пискав глас.
То ме Магдалена пита:
„Шта имамо следећи час?“

Доротеа Никић IV/1
ОШ „Живан Маричић“, Жича, Краљево

Мисли ми лете

Од кад знам за себе окружена сам великим бројем играчака. Биле су ту разне играчке. Оне које сам делила са млађом сестром и оне које сам чувала јер су ми биле посебно драге, а и дан данас су. Са њима сам умела да се нађем у свету најлепших бајки и дворова.

Моја лутка Зои била је ту, у сваком тренутку уз мене. Заједно смо прележале моје богиње, сваку температуру и биле подршка када сам била љута или критикована. Затворим очи и са њима уђем у свет мојих маштарија, као да сам Алиса у земљи чуда. Мисли ми лете ка великом граду који је пун шаренила. У њему сунце увек сија, а облачићи су дугиних боја. Дрвеће је прекривено шећерном вуном, а плодови су од чоколаде. Уместо цветића, расту лизалице. Весела деца лете на једнорозима и њиховој срећи нема краја. У мом замишљеном граду нема места за глад и тугу, за бол и патњу... У мом граду дозвољена је само љубав и радост. Мисли ми лете по широким зеленим пољанама гду су сва деца насмејана и срећна, где нема плача и страха... Дан почиње у одсјају сунца које ме милује по лицу и ја, са својим другарима, безбрижно проводим време у игри и смеху. Онда угледам најлепше тобогане, клацкалице и децу како пуштају змајеве и трче безбрижно, док их родитељи насмејани чекају да заврше са игром и врате се својим обавезама.

На великом столу пишем са својим другарима домаће задатке и весело се задиркујемо и радујемо што ћемо кроз учење и игру постати онаква деца коју наши родитељи и учитељи трудом покушавају од нас да направе. Весели, радосни и спремни да кроз живот корачамо сигурним корацима ка нашој светлој будућности.

Николина Миљковић IV/2

ОШ „Трајко Стаменковић“, Лесковац

Моја школа из снова

Освануо је леп
и сунчан дан
сањала сам један
диван сан!

Кад се у школу иде
од радости се кличе,
а наши часови
на бајке личе.

Школе као дивни дворци,
учитељице добре виле,
кроз шалу, игру и смех
свему су нас научиле.

Учионице-играонице,
учитељице-чаробнице,
књиге-шарени лептири.

Нема свађе, туче и
подсмеха,
сви се дружимо и волимо
и у школу радо идемо!

Тара Антонијевић, IV разред

Два морнара

Марко и Павле,
Два другара
Највише воле
По реци да плове.

Морнари стари,
Морски вуци,
А када им потоне брод,
Вуку и вуку
Док не дођу у луку.

Мокри и срећни
Смеју се и смеју
И трче кући
Да се угреју.

Давид Хренко II р.

Гусар

Био један гусар стар,
Мараму око главе носи
Обрве своје не коси;

Нос му ко ципела нека,
У устима лула ко пета.

Над главом му палма нека
Пуна кокосовог млека.

Чизме зимске не скида,
По води хода
И лишће палме кида.

Тара Антонијевић IV р.

Слика 2.

Изложба ликовних радова у порталу библиотеке

Гусар, лубеница и сладолед

Некада давно наста нека пучина, а на њој гусар. Поред гусара палма. Искрцао се из брода, понео неке кутије и почео да пуши лулу. Сладолед му је био омиљена храна, али га је имао више него довољно, па је почео да га баца. Бацао га је до Сунца, па је Сунце одлучило да се раздвоји и почне брже да топи. Лубеница се једноставно створила, али то сад није битно. Облаци му нису изгледали природно, па их је гађао својим сабљама и мачевима. Један мач је бацио много у страну и пробио једра на броду. Отишао је до брода. У броду је била ајкула. Помислио је у себи да је боље да прави нови брод. После неколико дана направио је брод од палме, а кокосе је појео (то је ваљда нормално, да не би остао гладан). Кренуо је да плови неописиво великом пучином. Допловио је до острва на коме је нашао ковчег. У ковчегу је било благо. Није имао идеју шта ће са благом па је наставио пут. Отишао је толико далеко да је дошао до Северног пола. Ударио је у санту и потонуо. Пливао је и пливао. Нестајало му је ваздуха. У једној секунди се пренуо и схватио да је то био само сан.

Алекса Радосављевић IV р.

Деца 21. века

Деца 21. века играју игрице по цео дан.
Зато као река тече им сваки дан.

Деца 21. века пуно знају,
Али ипак највише воле да се напољу играју.

Деца 21. века воле екране,
Али омиљено им је кад им лопта под ноге стане.

Деца 21. века не воле дуге шетње,
Али зато готиве књиге лепе.

Деца 21. века телефонима се служе,
Али воле и када им играчка падне у руке.

Бодин Костић IV р.

Коприве нападају!

Овог лета научио сам да возим бицикл.
Био је леп осећај, али и грозан.

Лепо:
Научио сам нешто ново.

Ружно:
Раскрварио сам ногу.
Упао сам у коприве целим телом.
Био сам као мутант.
Нисам могао да се померам.
Драо сам се јаче од целог света заједно.

Реља Ружић IV р.

Принцеза која је волела да се мази

Били су некад давно принц и принцеза. Живели су у дворцу. Дуго, дуго, дуго нису имали децу. Једног лепог дана добили су прелепо дете. Волела је да се мази. Порасла је, али и даље воли да се мази. Тата принц воли да прави експерименте. Када је још мало порасла узела је тај експеримент и случајно га укључила. Све је експлодирало. Направила се шарена пена. Из пене су настали сладоледи од чоколаде и ваниле.

Крај!!!

Андријана Радосављевић II р.

Мисли ми лете

Мисли ми лете, нема им краја
Потпуно се погубим
Дође ми да полудим.

Маштам о дворцу
са пет купатила
са десет соба
и безброј мора.

Хтела бих ово,
хтела бих оно,
ал' ништа од тога не добијам.

Сваки дан за доручак једем бурека,
Дође ми да слистим све са стола
И да попијем
Једну чашу јогурта.

Е, баш сам принцеза права!
А мама ме сваки дан преслишава!

Ева Булатовић IV р.

Мисли ми лете

Често размишљаам о неким немогућим стварима. Знам да се оне никада не могу десити, али ипак ме занима како би било да су могуће.

Волела бих да посетим планету Марс. Када сам била мала, мислила сам да су све планете близу наше и да на тим планетама живи много људи. Међутим, касније сам схватила да су те планете много далеко. Пре неколико дана занимало ме је да ли на некој другој планети, осим Земље, могу живети људи. Учитељица ми је рекла да ниједно живо биће не може живети ни на једној другој планети осим на Земљи. Једино на Земљи има кисеоника. Од тада доста размишљаам како би било да одем на Марс. Да ли на тој планети има држава? Када сам била мала и када бих питала нану где је мама, често би говорила да је отишла на Марс. Мислила сам да је то негде на небу. Мислила сам да ту има доста цвећа, ливада, да је то прелепо место. Сад знам да то није тако. Волела бих да истражим ту планету. Стално маштам да у једну торбу понесем кисеоник и однесем га на Марс. Да тамо саградим кућу и да тамо живим. Да ми ту долазе породица и пријатељи. Та планета је у мојим мислима на небу. Стално бих се возила по небу и махала бих свима које видим на Земљи. Кад желим да сиђем на Земљу спустила бих мердевине и сишла доле. Често бих правила забаве.

Иако знам да је то немогуће волела бих да, када порастем, будем астронаут и посетим ту планету.

Хана Планић IV р.

ОШ „Светозар Марковић“, Бродарево

Мисли ми лете

Моје су мисли здраве
и долазе ми из главе.
Мисли ми лете
јер ја сам посебно дете.

Замишљаам да возим необичан бицикл
који не иде улицом
Већ лети са бубицом.

Мислима пролазим
кроз зидове и препреке разне
јер за мене
не постоје казне.

Често замишљаам да сам сликар прави
кога ремек дело слави.
Често сам и бојица
сликара из Лесковца.

Понекад нацртаам ракету
и њоме одлетим на другу планету.
Тамо се дружим са ванземаљцима
које моја ракета веома занима.

Док пишем домаћи, после школе,
мисли ми лете и до кухиње моје.
Тамо видим себе како једем слатко,
и моја алергија нестане на кратко.

Када ми недостаане висина
пошаљем моје мисли до кошаркашког терена.
Тада замишљаам да сам јако висок
и да закуцавам без дилема.

Волео бих да остварим
оно што је сада у мојим мислима,
да будем доктор који крв вади без игле
и који не може без дечије игре.

Теофил Тасић II/2
ОШ „Светозар Марковић“, Лесковац

Мисли ми лете

Понекад су мисли моје
попут лептира плаве боје.
Неке чудне путеве кроје,
ни висине ни даљине оне се не боје.

У далеки Мексико некада оду,
препливају океане и осталу воду,
не маре много за нову моду,
иначе би могле и у Италију да оду.

Те моје мисли попут лептира
у доба јуре траже рептила.
Верујте, велика су оне сила,
не звала се ја Мишић Мила.

Мисли ми лете на далеки брод,
као да су ми пирати најближи род.
За сандуке са благом ја имам код,
у Србију ћу с Кариба довући тај брод.

Моје су мисли некад брзе баш,
смешне и чудне, чисто да знаш.
Рекао би неко да сам мало луда
што се дружим с Алисом из земље чуда.

Да мисли моје не лете по свету,
признајем некад и по интернету,
ни ове песме било не би,
којом шаљем поздрав управо теби.

Мила Мишић II / 2
ОШ „Светозар Марковић“, Лесковац

Мисли ми лете

Мисли су саставни део наших живота. Као наши добри другари, прате нас где год да кренемо. На том путу нам помажу да пронађемо прави одговор, разјаснимо све што нас мучи и постигнемо неки циљ.

Мисли нас повезују са светом око нас. Тако и моје мисли лете...

Затворим очи, а ипак видим велике модре таласе, зелене и густе шуме, бескрајна, цветна поља. И све би то било пусто да на тим пољима нема безброј срећне деце у својим играма и песмама. Такође су ту весели и добри људи, који се друже и дуго шетају.

Та бесконачна доброта, љубав и лепота покреће моје мисли, па оне лете на сва дивна места, у све прелепе градове и неке далеке, чаробне земље. Те земље некада постоје заиста, а некада само у мојим мислима. Али, није увек тако све прекрасно...

Помислим на оне тужне, усамљене, несрећне...

Међутим, овога пута на овом папиру желим да оставим само своје лепе мисли.

Злата Спасојевић II/1
ОШ „Бошко Палковљевић Пинко“, Батајница, Земун

Мисли ми лете

Мисли ми лете,
врх високе траве,
где се крију ласте и зеке,
лептир их носи на шареним крилима,
у плаве облаке далеке.

Ја растем тамо где поток жубори
и где сова на кров слеће,
мисли ми лете са ластом на југу,
и са њом се враћају у пролеће.

Мисли ми лете где год пожелим,
дечија машта границе нема,
само зажмурим, и већ сам тамо,
где се дуга на починак спрема.

Андреј Брдарић I р.
ОШ „Миле Дубљевић“, Пепељевац, Лајковац

Мисли ми лете

Мисли ми лете
до краја планете
не стајем ни трен
несташно сам дете.

Мисли ми лете
док у клупи седим
немирне ми ноге
желим да трчим, да се веселим.

Играла бих, певала бих
по целом свету
скочила бих високо
да дохватим комету.

Тако сваки дан
док не утонем у сан.
Моје мисли лете
до краја планете.

Ђурђа Брдарић I р.
ОШ „Миле Дубљевић“, Пепељевац, Лајковац

Мисли ми лете

Сад је време разних чуда
за свако дете,
Ка сваком новом,
свакога дана
мисли ми лете!
Опстати у свом свету
Чувати себе и друге
и читаву
Планету,
Томе нека се мисли свих
посвете!
Радујем се што сам дете!
Нека сва деца
остану безбрижна и срећна,
томе нека мисли
Вас одраслих лете!
Чуј ме,
велики свете!

Срђан Павлов IV/2
ОШ „Ђура Јакшић“, Српска Црња

Мисли ми лете

Волим да маштам,
такав сам одувек.
„Имаш бујну машту!“,
сваког дана чујем.

Занима ме све што видим,
зато много истражујем.
Читам књиге, часописе,
то ми машту оснажује.
Са књигом у руци
идем до Атине,
не брину ме мора,
буре, снажне плиме.

Крстарим бродовима
далеко иза мора,
као да сам у бајци
прелазим седам гора.

Скоро сваког дана
у космос се винем,
истражујем облаке
и небеске даљине.
Мисли мени лете
зато што сам дете,
уживам у томе,
чуј ме, цели свете!

Никола Стојковић VI/2
ОШ „Јосиф Костић“, Лесковац

Мисли ми лете

Понекад ко кристал јасне,
за мене некад много гласне.
У глас ми мисли зборе,
наброји их се једно море.
Море које никад сушу не доживи,
река која се непрестано шири.
Узлећу и лете по прашини,
по свемирској плими,
по светлуцавој месечини.
Попут вила
шири своја моћна крила.

Данијела Гак V/4
ОШ „Петар Кочић“, Инђија

Слика 3.

Изложба ликовних радова у порталу библиотеке

Мисли ми лете

Седим у соби
и гледам кроз прозор
како ветар њише
грање и лишће.

Мисли ми лете...
сетих се дана
проведених на Тари,
деце раздрагане и веселе.
им у соби,
мисли ми лете,

Седим у соби,
мисли ми лете,
сетих се разних
игара на Тари
и природе прелепе.

Сетих се маскенбала,
како смо били смешни,
разних маски вештих.

Мисли ми лете
док седим у соби,
а напољу ветар њише
грање и лишће.

Софија Блануша VII/1
ОШ „Петар Кочић“, Инђија

Мисли ми лете

Мисли ми лете око планете,
размишљајам стално о школи,
у глави ми пуна глава
тих крупних бројки.
Кажем себи:
"Само да није двојка."
А ту је и он и његов смех,
само да ме погледа,
да не буде пех.
Мислим о школи,
али лептирићи у стомаку раде:
"Да ли ће ме погледати или рећи здраво?"
Ако ме не примети – биће ми жао...

Тијана Радаковић VII/1
ОШ „Петар Кочић“, Инђија

Мисли ми лете

Мисли ми лете као конфете разних боја,
једна је сигурно и твоја.
Доћи ће до тебе да поново лете
у игре лепе, веселе и шарене.

Мисли ми лете као неко дете,
као мала куца и брза птица.
Увек песма и игра код мене,
а лепа шала код тебе.

Мисли ми лете у школске дане,
весела слова и зелене гране,
малене птице и шарено цвеће
и лепог друга из клупе треће.

Јована Бубало VII/1
ОШ „Петар Кочић“, Инђија

Мисли ми лете

Иако сам мала,
иако сам дете,
моје мисли стално,
и све брже лете.

Ја се стално питам,
и све бих да знам,
ја бих све да пружим,
ја бих све да дам.

Зашто је тако,
што није овако,
зашто мора брзо,
кад може полако?

Све су бриге света,
такође и моје,
а кад неком помогнем,
права срећа то је.

Хиљаду питања
у мојој глави,
морам вам признати,
то ми хаос прави.

Да ли су то године,
или сам просто таква,
откад знам за себе,
ја сам оваква.

Понекад пожелим
да мисли успорим,
јер се просто
сама од себе уморим.

Све у свему,
мени мисли брзо лете,
у суштини,
ипак сам ја само дете.

Јана Ковачевић VII/4
ОШ „Јован Цвијић“, Костолац

Мисли ми лете

Мисли ми лете,
у бескрај беже.
Како једно дете
уопште да их веже?

Мисли ми лутају
на све стране света.
Одрасли не знају никада
шта се збива у глави детета!

Некад ми одлете са трепавица
као да су јато птица.
Ужаре се попут комете,
па лете ли, лете, лете...

Одрасли, како је то
кад мисли лете,
сазнаћете кад се будете
одважили да будете
велики као дете!

Марија Јеремић VII/2
ОШ „Миле Дубљевић“, Лајковац

Мисли ми лете

Ум је нешто најбрже на свету,
Лети брже чак и од метка,
Зачас посла обиђе планету
И тако може опет испочетка.

Нисам био у Паризу,
Ни у Бечу, ни у Прагу,
Ал' као да јесам,
Јер мисли имају невиђену снагу.

Летим небом као птица
Путем својих замишљених крила.
А да, при том на јастуку сањам
Онај поглед на ушће Нила.

И како су лепо Хималаји,
И изблиза, а и из даљине.
И како је лепо Ваљево
Посматрано са висине.

Често идем и у прошлост,
И у стару, и у нову еру.
И будућност посећујем
Где ватру умеју да перу.

Мозак ради само кад се мисли,
Јер мисли гађају право у мете.
У сваком тренутку, сваком моменту,
Треба свима мисли да лете.

Стефан Арсенијевић VII р.
ОШ „Андра Савчић“, Ваљево

Мисли ми лете

Мисли ми лете,
као комете
хтела бих одмах све,
па такво сам дете.

И плава мора,
и снежне Алпе,
освојићу ја,
молим да се зна!

Знањем својим ,
журим и желим,
свет да мењам,
са вама да поделим.

Мисли ми лете,
ка свој деци света,
желим да будемо,
безбрижна планета.

А .... и месец и звезде,
додирнућу ја,
јер такво сам дете,
молим да се зна!

Сташа Костић V/2
ОШ „14. октобар“, Београд

Топлината во домот

Топлината што ја имам во домот
на улицата надвор ја нема.
И радоста и среќата во секој дом
за некои деца е само сон.

И мирисот на топлото јадење
со целото семејство на збир
и топлата насмевка на лицата
е најубавиот душевен мир.

И првиот чекор и цврстата рака на родителот
и првото зборче врзано во чворче.
Цел живот ќе ги паметиш,
од забот на времето ќе ги избришеш.
Затоа што тие се како сеќавања,
како фантазии и мечтаења.

Скапите предмети и раскошните домови
каде трpezата е празна и нема смеа, ниту топол збор.
Ниту насмевка блага, од мајката драга.
Таму се вгнездува несреќата и зарува тага.

Најважна е топлината во домот
и онаа што во душата извира.
А, мајкината преградка што срце ни стоплува
секој од нас во секој миг ја посакува.

Катина Кратевска VI одделение
Пехчево, Северна Македонија

Мислите ми летаат

Во градина виножитен цвет,
ги гледам пеперутките во лет.
Нежно летаат моите мисли
Светлината ја прекршуваат
низ капки на розите чисти .

Поучни мисли за животот книгата ми нуди,
мислите за неа на очите трепет ми буди.
Читам и чувства ми навираат ,
тага, радост и среќа ми извираат.

Изворот од чувства во река се преточува ,
во мојата глава мислата нежно,
се буди и се сосредоточува.
Поуките животни ги примам
со испружена рака мојата мисла ги има.

Летаат мислите, пеперутки во лет ,
го обликуваат мојот детски свет.
Искуство за живот ми даваат,
мислите мои се водилка
за живот безбеден во овој свет.

Михаела Мацевска V/1
ООУ „Блаже Конески“, Скопје, Северна Македонија

Мисли ми лете

Кажу ми да одрастем,
а ја се осећам као дете.
Кажу да се уозбиљим,
а моје мисли и даље лете.

Кажу ми да се смирим,
а моја крила су још нова,
и још волим да завирим
у свет маште и свет снова.

Кажу ми да ћутим,
размислим шта да кажем,
а ја се понекад љутим
и пожелим да их слажем.

Кажу ми да разумем,
учим и користим прилике,
а ја и даље мало умам,
иако су ми руке велике.

Кажу ми да одрастем,
а ја се осећам као дете.
Летим и даље, чекајте, ласте!
И ширим крила, ево ме, свете!

Даница Радосављевић VIII/1
ОШ „Ђура Јакшић“, Јелашница

Мисли ми лете

Мисли ми лете,
ипак сам ја само дете,
једно мало биће са ове планете,
сакупљам сличице, некад и салвете.

Моје мисли лете често
да пронађу своје место,
певам пишем, месим тесто,
све враћам на своје место.

Мисли моје лете тако,
некад брже, а некад полако,
од њих срце залупа ми јаче,
без разлога некад ми се плаче.

Мисли ми лете на све стране,
чувам свог детињства дане,
сваког јутра кад осване,
посложим своје мисли натенане.

Мисли ми лете
на пут око света,
од тротинета до пубертета
или ко се с ким и где шета.

Мисли ми лете нежне, fine,
а са њима лете и године.
Размишљајте о свему и на сваку тему,
један је живот, уживајмо у њему!

Теодора Станковић VII/1
ОШ „Ђура Јакшић“, Јелашница

Мисли ми лете

Када ми досади реалност ова
ја побегнем у скровиште снова.
Тамо ме нико не гледа испод ока
Тамо сам главна и свемоћна Јока!

Кад пожелим одлетим до Сентопије
Или чак до древних Маја.
Са мном бедуин лимунаду попије
А онда одем у земљу самураја.

После самураја веома ми прија.
Чаробна земља Недођија
Ту се малчице са гусарима бијем
и од љубоморне Звончице кријем.

Шта могу кад сам лепша од
Најсунчанијег дана
И што сам опчинила лепотом
Петра Пана.

Моје мисли тако лете и лете,
Сваког дана на другу земљу слете.
Пустите и ви мисли своје
Да најлепше слике боје!!!

Јована Глицић V/3
ОШ „Стефан Немања“, Ниш

Мисли ми лете

Дечји ум, тако чудесан, платно је насликано топлим и хладним бојама, то је неизбежан глобус различитих осећања и мисли, јединствена беретка испуњена сновима, патњом и љубављу. Човекова мисао не представља само уздужну линију нашег размишљања, већ непрекидни лет са брега на брег и важан кључ од врата животног пута.

Посматрајући пролећне дарове, на тренутак, откуцаји мога срца почињу хитро да букте и као да у своме телу осећам и доживљавам поновно рађање. Мисли су константни молекули који се крећу и, у неким тренуцима, као да се сакрију и остану у беретки, не желећи да се поделе са другим људским бићима. Читајући разнолике романе, моје мисли потону на само дно сржи, заједно са пищевим речима, као да неким посебним крилима мојих мисли прелећем све то богатство једног уметничког дела. У неким ситуацијама мисли ми константно лете, као да је кључ решења проблема баш у једној од тих мисли, али су мисли некада и закључане јер свако стрепи како ће нам одгонетнути особе на већ речено. Слушајући тих жубор воде и посматрајући широке, зелене пределе, мисли ми лете, као да немају одређени пут којим ће ићи, већ стварају слику испуњену афективним тоном пријатности. Човекове мисли представљају понављајућу елипсу разних осећања тела, доживљаја, стрепњи и чежњи, оне представљају и непрестани лет птица ластавица и дуговечни животни пут.

Благо сваког човека крије се у ковчегу његових мисли, за које постоји прави и одговарајући кључ, којим ми показујемо да људско биће није једноставан механизам, већ неискварено, ненаметљиво биће чија осећања и мисли непрекидно лете. Као што топле и хладне боје на платну представљају несвакидашњу уметничку слику, тако и наше мисли и осећања представљају нас, уметнике.

Ива Радуловић VIII/4

ОШ „Јован Поповић“, Крагујевац

Восак рутине

Све је непознато на почетку
Као кад се измоли пламен
У мрклом мраку.

Онда ходаш, или лебдиш.
Опет си на почетку.
У новој љубави
Или познанству.

А онда, како причаш
И како свећа догорева
У воску рутине
Пламен крене да тиња.

Онда се из непознатог вратиш у познато.
Нећеш ми веровати -
Све се на крају сведе на исто.

Направиш нови корак
А стојиш у прошлом кораку.
Одједном, свећа згасне -
И опет си сам.
У мраку.

Милош Милосављевић III/1
Гимназија, Параћин

Мени мисли лете!

Мени често мисли лете,
Да посетим све планете,
Да се винем до Месеца,
Да дохватим плавог зеца.

Верујте ми, није шала,
Ја сам много радознала,
Јер се на тој висини,
Може видети и зид у Кини.

Мени мисли стално лете,
Зато што сам мало дете,
Да на таласима океана,
Следим путе славног Магелана.

Понекад, чак и у цик зоре,
Мене често мисли море,
Али ме тада пробуди нови дан и каже
Да је све ово један дечји сан.

Марија Милатовић V/4
ОШ „Јосиф Костић“, Лесковац

Мисли ми лете

Мисли моје одлутају далеко,
Тамо где се Сунце сјаји,
На острво топло неко,
Где ветар море таласа,
А од људи ни трага, ни гласа.

Откуд сад један бродић,
На пучини овог мора?
Ко то сада морем плови?
Да ли је то стари рибар
Који златну рибу лови?

Палма њему маше граном,
Срећна јер је видела човека,
Стара дама усамљена чека,
Жеља јој се испунила,
Чекала је пола века.

Стари морнар застао је,
Врело сунце њега мори,
Уморан од дугог пута,
Палму није угледао,
Бродић сам по мору плута.

Бродић једро подигао,
Ветар је њега носио,
Ка острву пловио полако,
Неке су га мисли водиле,

Ни сам није знао како,
Рајско место блистало је,
Тад се морнар пробудио,
Лепоту је угледао,
Маштао је врло често да постоји такво место.

Сада мирно броји дане,
Испод палме, срећне даме.
Мисли су нам врло моћне,
Невидљиве танке нити.
Добро пази како мислиш,
Можда ће и тако бити.

Елена Бјелетић VII/3
ОШ „Јосиф Костић“, Лесковац

Мисли ми лете

Моје мисли теби лете,
Мила моја мати.
Пуно здравља и вечите среће
Жели ти твоје дете.

Моје мисли лете сваке ноћи,
Жељно ишчекујем када ћеш с посла доћи.
Твоје су руке нежне попут лептира,
Желим твоју руку да ме дира.

У твојем оку осећам топлину,
тако велику, као планину.
Твоја нежност и бескрајна доброта,
Желим да ме прате целог живота.

Ена Стошић VII/3
ОШ „Јосиф Костић“, Лесковац

Мисли ми лете

Мисли ми лете
Јер сам још мали, још сам дете.
У руци ми књига, у глави ми игра.

Сви ми кажу:
„Сконцентриши се само!“
А мени мисли лете, чак до неке непознате планете.

Кад се то сукоби,
У кући се борба води.
А мени мисли лете,
Како да стигнем до звезде и до непознате далеке планете.

Михајло Митровић V/3
ОШ „Јосиф Костић“, Лесковац

Слика 4.
Изложба ликовних радова у порталу библиотеке

Пут мисли

У сумрак, падала је киша црна
хладна ноћ, креће се полако
мој мозак у лавиринту мисли,
тражи миран пут до срца.

Да л' да кренем првим стопама мојим,
нисам сигуран јер се бојим,
унутра ме чека страна моја друга,
ако кренем појешће ме туга.

Корак први није био лак,
испред мене је био мркли мрак,
да се вратим назад, било је већ касно
зато идем напред и одлучујем јасно.
Бос корачам кроз трње бодљикаве руже,
добацивање и смех око мене стално круже,
хоризонт погледом мојим косим,
а на леђима дрвени крст носим.

Време пролази, ране полако зарастају,
прошлост не можемо мењати,
зато тражим животни пут до срца,
јер желим човеком бољим постати.

Душан Валента

„Мисли ми лете“

Мисли моје ка теби, мајко,
лете, јер сам твоје дете.
У школи задатке
решавам лако, кад моје
мисли теби одлете, мајко.

У кући кад ниси поред
мене, опет, мајко,
помислим на тебе
и као у сну чујем
критику и похвалу.

Било кад и било где
моје мисли теби лете,
јер знам да си увек ту
и с љубављу обасјаваш
пут свом детету.

Теодора Амбруш VI/1
ОШ „Бора Радић“, Баваниште

„Мисли ми лете“

Мисли ми лете
Да ја више нисам дете!
Ускоро ћу у средњу поћи,
А и факултет ће брзо доћи!

Мисли ми лете,
Нешто збрку прави,
То је неко мени драг,
То је један дечак плави.

Мисли добро,
Добро ће ти бити,
А од твојих добрих другара
Немој ништа крити!

Добре другаре имати
Велико је благо,
А ја мислим да их имам
И много ми је драго!

Лара Граовац VII/2,
ОШ „Душан Вукасовић Диоген“, Ашања

„Мисли ми лете“

Мисли ми лете тамо и амо,
да буде мира битно је само,
да буде среће и здравља
и мало више дружења и славља.

У свет маште одлутам мало,
тада би ми свашта на памет пало!

Мисли ко мисли, увек одлете
па ме опомињу:
Ана, ниси више дете,
пред тобом је средња школа
и могућност за учење и бољу будућност.

Мисли ми лете до брата,
маме и тате
колико их волим само да знате?!
Тако моје мисли лете
у боље сутра
мој лепи свете!

Ана Граховац VII/2
ОШ „Душан Вукасовић Диоген“, Ашања

Мисли ми лете

У томе што је било око мене, неки празан простор с неким кометама које се нисам трудио да избегавам, избегле су ме, путовао сам ка сазвежђима јер тамо није било празно, барем се тако нисам осећао. Два пута бих размислио пре него стао на једну звезду сазвежђа, па потом бих без страха и ишчекивања нечег лошег скочио на другу и све тако скакутао у свемирским одајама, не знајући имена звезда, тих малих река које се не уливају у велика мора. Једног дана ја нисам умео да скочим, нешто ми је свезало ноге да не бих ишао ка свом уточишту и да не бих том слатком дому реметио мир. Родио сам се.

Не сећам се како то беше. То време у ком се плаче, јер се мисли да се умире, а уствари почиње да се живи пуним плућима. Тај први удах ваздуха је болео, напрегао плућа тада напуњена неком течношћу. Тај бол брзо прође, јер ме мајка узе први пут у своје руке и ја видех њено лице које сам замишљао. Чудно је како нисам пропустио ниједну њену црту лица у замишљању ње, прелепе моје мајке. Плакала је и ја сам плакао, али не знам да ли то беше од среће или туге, или нечег непознатог, неке непознате празнине коју сам опет сретао овде, на земљи, међу људима, тим чудним бићима. Једва сам схватио да сам и ја они. А када сам то схватио мислио сам да свако у себи носи иста осећања, исте особине и исте мисли. Али мисли су летеле, а ретко ко би их ухватио, барем се залетео да ухвати авион који је летео. Неки незнанци би узели папирнати авион који је слетео у крошњу неког дрвета и почели се играти с њим. Рекли су му: „Полећемо!“, и он би одлетео много даље од њих, тамо где се њихово: „Врати се!“ не чује.

Схватао сам током живота каквих људи има, много људи, добрих, лоших, лепих, никад ружних, али понеких и глупих. Хватао сам своје мисли тачно одређене пре рођења и записане на основу добрих и лоших дела током живота. Никада више нисам скакао по звездама, није их било овде на земљи, али налазио сам мисли и записивао их. Некад их и ја не бих схватио, али знао сам, ја сам погрешио, онај који ми их је слао, а ја их узимао, некад к' срцу, нисам их добро превео. Понеко је у овом свету разумео тај чудновати језик, али нико не зна све речи свога језика, чак користимо туђе да бисмо упростили своје. Писао сам, некад омануо, некад се прославио, али увек нешто нисам схватао и никад ништа питао. Могао бих да налетим на лошег човека и поставим му питање: „Зашто су људи лоши?“, а он би ми објаснио и клео се да није такав, јер то је особина других људи.

Постављајући у глави та питања, ћутећи и корачајући плочницима по барама, под кишобраном, газећи јесење лишће, угледао сам једну жену, такође под кишобраном, и нисам јој видео лице, нити бих је познао да јесам. Другог дана сам јој видео лице и пружио јој место под мој кишобран, а већ је била мокра. Трећи дан сам запамтио то лице, а свих наредних дана сам размишљао о њој, јер није је било. Одлетела је као мисао која се јавила ноћу, и како сам упалио свећу и узео перо да је запишем, она се угасила. Потом бих ја угасио свећу и вратио се да сањам. Сањао сам је и будан и поспан. Била је једина моја мисао и све друге мисли летеле су даље од мене, пружале се неком другом. Мисли су ми летеле, а могао сам коју узети под својим именом, да није било те жене, која ме очарала и више се никад преда мном није указала.

Ивана Карајанковић VII/2
ОШ „14. Октобар“, Барич

Мисли ми лете

Љубав даје моћ, мотивише, буди вољу и осмех на лицу... Креће пубертет. Вежите се, полећемо! Баш сад, у овим мојим годинама, наиђу ти дани, како Мика Антић каже: „*Бану у очи као звездане кише.*“ Баш сад, кад кажу да је осми разред најтежи, да мора много да се учи и вредно ради. А ја на крилима летим! Ужарених образа, само размишљам да ли ћу срести те очи плаве, прозирне као море. Заигра ми срце када видим како шета улицом уздигнуте главе, сва важна и уображена. Ја крећем за њом, исто тако поносан, убрзавам корак да је стигнем, али ме нечег страх, па је само престигнем. А срце ми лупа, хоће да искочи! Обрнем се, а она ни да трепне. Наљутим се па потрчим. Љут сам што ме не погледа бар. Затворим се у собу, тужан, сам. Докле ће више да ме мучи? Зашто је тако стегнута? Макар да ми се насмеје и каже *Здраво!* Али, ништа! Узимам књигу да учим, читам, ал' узалуд. Мисли ми лете унаоколо, све даље од досадне историје. Ја их враћам, оне беже још брже, упорније... Нека топлина ми греје душу. Чудно неко осећање. Нешто ми не да мира, немам концентрацију, играју ми слова пред очима, нека језа ми пролази телом... О, боже, да л' ће ове муке престати? Љут сам, нервозан, ружан сам себи, све ми смета и сви ме нервирају. Не препознајем себе у огледалу. То нисам ја! Хоћу да престане. Борим се сам са собом. Али, изнова се враћа њена слика, моја осећања, слатка неизвесност... Смењују се ови дани као звездане кише. Нема их, па изненада само осетиш неко голицање и чујеш: *Здраво, чудновати свете!*

Филип Митковић VIII/2
ОШ „Васа Чарапић“, Бели Поток

Мисли ми лете

Не треба ми ауто, ни камион прави.
Често сада летим ја на чудној справи.
За трен ока одем тамо иза брега,
још брже се нађем у гомили снега.

Онда сам на мору, у води дубокој,
затим на ливади, у трави високој.
Тако мењам смер с краја на крај.
Хајде и ти са мном уживај!

Да беремо цвеће, да бацамо лопту,
да заједно гледамо у ту лепоту.
Возимо се чамцем, сами весламо,
а онда на вашару коло да играмо.

И у једном дану ја обиђем свет.
На крилима детињства најлепши је лет!

Лана Вељковић VII/3
ОШ „Васа Чарапић“, Бели Поток

Мисли ми лете

Мисли моје не мирују,
Прошлост моју додирују,
Па одлете до будућних дана
Као птица преко океана.

Волим своје мисли луде
Што ми успомене буде
И сећања на тренутке,
Моје омиљене лутке.

Препустим се мислима.
Волим кад ме воде
У најлепше срећне дане
Препуне слободе.

Дође моја мисао
Из малог вртића,
Кад сам била весела
Попут лептирића.

Играју се мисли моје
По прошлости пуној маште,
А будућност њој пркоси
Још јој лепше слике носи.

Одлетеше моје мисли
И са њима моје жеље
У будуће дане нове
Да остваре моје снове.

О, мисли моје, немирне ко море,
Дружим се са вама током целог дана.
Хвала вам што сте у мени
Јер онда нисам сама.

Слађана Максимовић VII р.
ОШ „Прота Матеја Ненадовић“, Бранковина

Софија Каранац V/2
ОШ „Милан Благојевић“, Лучани

Мисли ми лете

Нисам се обрадовао септембру и повратку у школу. Зашто? Зато што не могу више времена да проведем са бабом и дедом у селу Раткову.

Ја „грејем“ школску столицу и пишем силне писмене тестове, а мој срећни деда Милан вози трактор и бере кукурузе. Док наставница биологије прича о цитоплазми, ја мислим о деди, о томе да ли је упалио „беларуса“ или „махиндру“ и да ли је поправио стари круњач .Све бих дао да могу септембарске топле вечери провести у круњењу кукуруза. На часу разредна говори о здравој исхрани и црта некакву пирамиду, а ја мислим о слаткој бабиној бундевари. Не кажем да разредна није у праву, али нема лепше и здравије хране од бабиних пита. Наставник математике задаје задатке - Ко има више кликера? Паја или Жика! Пусти кликере! Прерастао сам их ја, мислим о томе колико ће вагона кукуруза деда убрати и хоће ли ова година бити плоднија од прошле.

Историчарка предаје о далекој прошлости , а ја мислим о дедином комшији Панти који пече ракију код нас и прича како се овде живело и јело. Причао би он и дуже да по њега не дође жена Јаворка, јер је потребан неко да му покаже пут до куће.

На часу географије Ања одговара на питања о свемиру. Све она зна! Није да ме не занима, али мој простор је ипак сеоски атар, посејана пшеница, здрави клипови кукуруза, лепе главе сунцокрета окренуте Сунцу .

Стефан Драгичевић V р.

ОШ „Доситеј Обрадовић“, Сомбор

Мисли ми лете

Како сам старија, све више размишљам о животу, опасностима, љубави. Можда ми се само чини. Можда су једноставно сад моје мисли озбиљније.

Ових дана често размишљам о постојању вируса који нам је променио живот. Истина, и даље остајем при томе да је здравље најбитније у животу, и да, захвална сам свима који су ме томе учили, и дан-данас ме подсећају на то. Али не разумем зашто људи нису срећни и захвални ако поседују здравље. У ствари, вероватно постоји разлог. Сигурна сам да код неких постоји унутрашња туга, за коју сам уверена да постоји решење, само је потребна вера и нада у себе. Доста ствари човека чини тужним, али док ово пишем, све као да ме некако подсећа да је срећа главни мотив свега. Јер ја сам срећна у души, весела, испуњена. Више волим да маштам о будућности, лепој будућности, толико лепој да је све некако чаробно, невероватно. „Ех, да је све то само истина“, чујем кажу неки, али машта ће за мене увек представљати лепшу страну живота. Мене интересују и књиге, песме, дела. Тако ми сваки дан на памет падају нове мисли, чувене реченице познатих писаца, стихови поучних песама. Можда некад и ја постанем чувена песникиња као Десанка Максимовић и Гроздана Олујић - моји узор. Волела бих, мада никад се у животу не зна.

О чему бих ја све могла да мислим, да се оптерећујем, али нека у мојој души остане оно мало дериште којем су мисли испуњене невероватним, бескрајно дивним авантурама.

Андреа Гојаковић VI/1
ОШ „Светозар Марковић“, Бродарево

Мисли ми лете

Читање је данас веома потцењено и већина често бира да ради нешто друго, безначајно. Из личног искуства знам да деца није забавно читање. Мука је прочитати лектуру за школу, камоли књигу по сопственом избору. Тужно је рећи, али данас изгледа да читање не улази у избор омиљених активности. Мислила сам да се и моје мишљење у вези са читањем никада неће променити све док се нисам заинтересовала за једну књигу Миша Дефонсека „Преживети са вуковима“. Поклонила ми је јако драга наставница и нисам могла да је не прочитам, колико год то било наизглед тешко. Кад сам прочитала првих неколико страна, помислила сам: Ово није за мене, ово је мучење. Како су стране одмицале, књига је постајала занимљивија. Чак сам читала по педесет страна дневно. Главни догађај у књизи јесте када је главна јунакиња, девојчица Миша, побегла од породице која ју је сакривала пошто су морали да је изруче нацистима. Мишини родитељи били су депортовани као избеглице из Белгије 1941. године и она креће ка истоку да их тражи.

Путовала је Европом, Немачком, Пољском, Украјином, ишла од села до села, од шуме до шуме. Била је потпуно сама, све док јој се није придружио један вук којег је припитомила. Надаље, уточиште и заштиту пружиће јој вукови. Она их опонаша и цео чопор је прихвата. Провела је скоро цело детињство тражећи родитеље. На крају се вратила и живела са својим дедом.

Читала сам и уживала у свакој реченици. Толико сам била предана књизи да сам пратила Мишин пут кроз Европу у свом атласу.

Ова животна прича, измишљена или не, натерала ме да се замислим.

Сврха било које књиге није да се тек тако прочита, већ да се при читању у глави створи слика о догађају који ће покренути наше мисли, у коме ћемо се поистоветити са јунаком и замислити себе у сличној ситуацији. Као главни лик или посматрач, подједнако је занимљиво замишљати и размишљати. Мисли су ми летеле тамо-амо. Шта се дешавало са усвојитељима? Шта је било са Мишиним родитељима? Шта ако вук науди Миши? У једном тренутку сам била Миша, у другом вук, у трећем посматрач.

Током читања ми је било неочекивано лепо. Ниједном нисам осетила потребу да погледан у телефон, грицнем чоколаду или да одем у шетњу. Толико лепих осећања је било у мени – ишчекивање, узбуђење, радозналост, стрепња, симпатија, сажаљење, нада... И када сам завршила са читањем, осећања су била иста. Дуго ме нису напуштала.

Моје мишљење о књигама и читању се, ето, променило. Као што сигурно сви који воле читање већ знају – отворила сам врата једног новог света који ће ме увек пригрлити и пружити ми толико тога дивног и корисног. Такође, знам да сам та врата тек одшкринула. Осећам се чудно јер се не могу сетити другара с којим могу поделити утиске и ново интересовање. Зашто? Одговор моје генерације је да читање није популарно, да је онај ко чита штребер и да, по мишљењу многих, није занимљив, да је смарач који вероватно нема другаре... Међутим, због тога што ми је важно мишљење другова и другарица, за почетак ћу им причати о књигама. Причаћу о лепим мислима које сам запамтила, о томе да ћу можда, у будућности, много лакше пребродити тешке животне препреке јер познајем неког ко је све то доживео и преживео. Неће бити лако, али све драгоцености у животу не зарађују се лако и без воље.

Морамо схватити да имамо могућност избора, да смо повлашћени јер су нам књиге доступне у сваком тренутку.

Не могу да замислим како се осећају деца која желе да уче, да читају, да иду у школу и образују се, а то им у њиховој земљи није у потпуности омогућено. Треба да учимо од њих јер су они насмејани, срећни када могу да уче, читају, цртају, пишу.

Ја знам да ми књиге дају моћ и окрећу ме себи. Док упознајем себе, упознајем и свет и ја знам да ћу владати својим светом. Све те мисли које се роје, лете и смењују се са сваком прочитаном страном, оплемениће мој поглед на живот и људе, научиће ме, искушаваће ме, насмејати и расплакати, али знам - водиће ме лепшој, ведријој и шаренијој страни живота.

Нисам најпааметнија нити ми је то циљ, али ћу се трудити да свет књига постане део мога света и да своје видике стално ширим. Бићу и борац, оно о чему мислим, захваљујући читању знаћу и како да кажем, да остварим. Богатство духа нам нико не може украсти и ја се већ осећам богатом.

П.С. Књиге из школске лектире доживеће друго читање, сада не ради боље оцене, већ ради нових утисака. У међувремену, позвала сам другаре на послужење (рођендан ми је за два дана) и на један озбиљан разговор. Али, то је моја тајна. Здраво!

Сара Ћирић VIII/1
ОШ „Свети Сава“, Гложане, Власотинце

Мисли ми лете

Ноћ је. Месечина се лагано ушуњала у моју собу. Ушушкао сам се у мекану постељину и почео да маштам. У глави ми се смењују слике и осећам неку чудну срећу.

Замислио сам да се налазим у будућности у свету компјутера, робота и машина. Знам да је наука много напредовала и да већ сада постоје неке ствари које су раније биле само фантастика, али маштам о томе да постоји још више ствари које олакшавају живот и улепшавају га.

У мислима путујем летећим аутомобилима помоћу којих могу да обиђем свет у трен ока. Гледам роботе како помажу људима. Сви имају више времена за игру и забаву.

Летим изнад кровова кућа чији се прозори и врата отварају даљинским управљачем. Маштам да нема више болесних људи, јер постоји апликација на рачунару која само кликом на дугме лечи уз помоћ светла.

Храна не мора да се купује у продавницама него се опет кликом на дугме створи на нашем столу. Компјутерске игрице су доступне у још већем броју, може да се уђе у виртуални свет игрица и дружи са омиљеним јунацима.

И тако мисли мени лете и још дуго, дуго сам маштао о свету компјутера док нисам утонуо у сан у којем сам наставио да сањам о ономе о чему сам на јави маштао.

Марко Чизмић V/1
ОШ „Паја Јовановић“, Вршац

Мисли ми лете

Гледам небо. Тмурно, ведро, плаво-сиво небо. Поприлично је облачно, али се месец ипак јасно види. Пада киша. Дуга. Откуд дуга? Ах, и сунце је ту, заједно са месецом. Дан и ноћ у једном. Све и ништа. И дува ветар, а заједно с' ветром мисли ми лете. Ја седим испод процветалог дрвета трешње, негде на врху брда. Мало је то брдо. Велико тек толико да ја станем под трешњу. И ту их чекам. Мисли. Овде где се налазим мисли лете у разним облицима. Неке су једноставно ваздух који удишем, неке су цвет или лист понет ветром, неке су птице. Једноставно долазе у сваком облику и без облика у исто време. Једноставно савршене. Апсолутност и нихил. То су мисли у овоме свету. Па и сам свет је такав. И баш је чудан, чак превише чудан, и сам сам у њему. Ум.

И тако, док седим сам на неком брду у Уму, посматрам мисли. Оне су једине које постоје поред мене у овом свету. Посматрам их и покушавам да их ухватим. Ипак, не могу да ухватим све. Успем да се дочепам тек понеке. Удахнуо сам и ево је једна мисао. Тек тако. „Ко сам ја?“. Тешка мисао, чудно је то што је долетела овом лакоћом. У овом свету ја сам свако, али нисам нико посебно. Ја сам бог и обичан човек. Или, пак, нисам човек већ вук. Црно-бели вук, самотњак. Довољно јак да корача сам у битке или сувише слаб да би се кретао у чопору. Ја сам живот и ја сам смрт. Основни материјал за стварање овога света и његов основни продукт. Савршено условљена симбиоза Ума, мисли и мене.

Голуб. Прелепи бели голуб. Питам се коју ли је мисао он донео. „Колико је сати?“. Просто. Деветнаест часова и четрдесет и осам минута. У овом тренутку не схватам зашто је ова мисао битна. Заправо, закључио сам да је потпуно небитна. Насумична, невина мисао. Долетела заједно са ветром који је тек тако, исто насумично, променио правац. Мисли ми лете. То је оно што раде у овоме свету. Насумичне мисли које, исто тако насумично, лете у неодређеним

правцима ветра. Лете ка мени, и ни једну не познајем док је не ухватим.

„Смрт“. Кратко и јасно. Страшна мисао и довољно јака да промени временску прогнозу Ума. Олуја. Негде, на насумично одређеном месту. Олуја која доноси још оваквих мисли. У оваквим тренуцима се понекад уплашим да их ухватим. Покушавам да побегнем, али где? Не могу даље од овог брда. Заправо, нема даље. Сваки покушај скривања у реалном свету је реално неизводљив. Један мали, суптилни трзај у реалности је довољан да ме врати у Ум. И опет сам ту. Али, олуја је прошла. Изгледа да је један мали повратак у реалност сасвим довољан да се уздрмани унутрашњи свет врати у нормалу. И ево их опет, мисли.

Лете ка мени, подељене у јата птица и струје ветрова. Тако, у деловима, ја их хватам и упознајем. „Већ је поноћ.“, ето је мисао за коју су ми требале три ласте да бих је спојио. Толики труд само да бих сазнао да је касно. Нема везе. Идем да спавам. Сутра ме чека нови дан, или ноћ, за хватање мисли. Знам да ће летети. То мисли раде. Летеле су и јуче и данас, и сутра ће исто и сваки дан, до моје коначне смрти. И ево их, опет. „Лаку ноћ...“

Душан Петровић IV
Економска школа, Ужице

Мисли ми лете

Хеј, ево ме у води.
Шта радим? Хајде погоди!
Па, лако је.
Ја сам дете, мисли ми лете.

Сад сам у шуми, велика је трава.
Знате шта радим? Мазим лава док спава.
Није опасно.
Ја сам дете, мисли ми лете.

Сад сам на мору, пловим,
и велику ајкулу ловим.
Ја то могу.
Ја сам дете, мисли ми лете.

Ја сам зубар, вадим зубе.
И музичар сам, свирам трубе.
Још сам и пекар, месим хлеба.
Ја сам ватрогасац и ту сам кад треба.

Ма, не! Ја сам само дете.
И моје мисли лете.

Новак Стојановић V/1
ОШ „Трајко Стаменковић“, Лесковац

Мисли ми лете

У моме животу дешавају се чуда,
замисли се ова глава луда,
загледа се до друге планете,
и тад чујем маму: „Мисли ти лете!“

У школи сам на настави,
прича нешто наставник,
а мени из клупе пете-
опет „мисли лете“.

Лете птице, разнобојне летелице,
чуо сам да некима и сати лете,
то одрасли не могу да се сете
како је то бити дете.
Шта ли им то значи: „Мисли ти лете“?
Гледам у чуду своје најдраже,
сви мисле да сам обично дете,
али нисам, моје мисли умеју да лете,
лете, лете, до друге планете.

Страхиња Бојанић V/2
ОШ „Вељко Дугошевић“, Рума

Мисли ми лете

Тишина око мене, ћутим... не зато што немам шта да кажем; ћутим јер покушавам своје мисли средити да не јуре за хиљаду питања, на која понекад немам довољно одговора.

Свакодневне обавезе, планови, договори, све то врло лако сместим у свој распоред и живот и брзо нађем решења за проблеме око организације истих. Међутим, када кроз моју главу прође питање „Ко сам ја?“ - чини ми се да стојим у месту и да немам баш брз одговор.

Будућност је широк појам, пун изазова, препрека и како чујем од одраслих не успевају сви да се изборе са њима. Та помисао ми се не допада, изазива у мени немир, па у себи често понављам: „Немој о томе мислити.“ Неизвесност у новим стварима, у искуству које ме тек чека, понекад ме плаши јер сам свесна да је преда мном толико тога за научити, проживети и проћи. Себи постављам велике циљеве - желим видети свет, желим да будем успешна, желим бити добар пријатељ и добар човек. Помисао на мале поразе који су саставни део живота враћа ме на почетак и помало обесхрабрује.

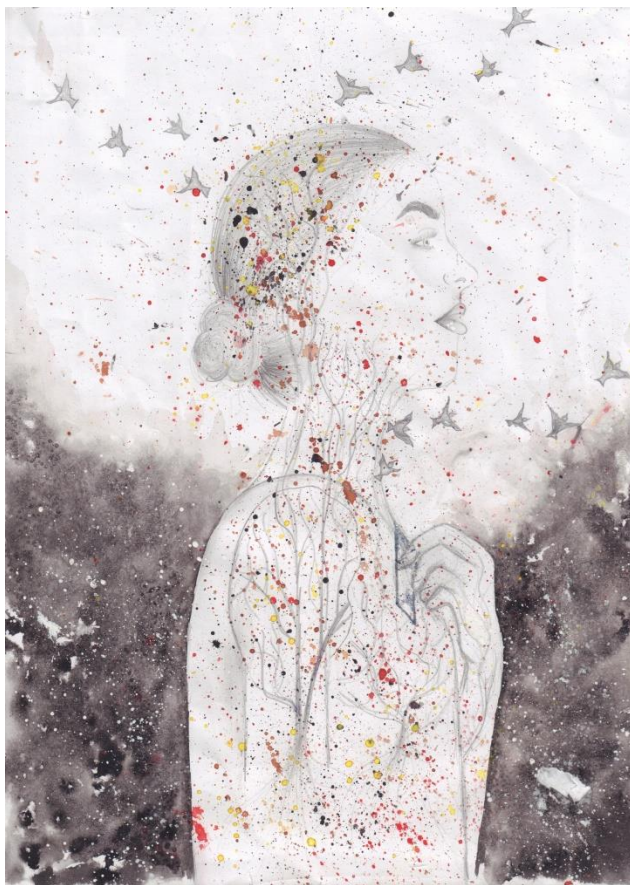
Живот нам даје лекције, пуно малих сваки дан. Немамо одговор и решење за свако питање, али учимо, слушамо себе, своју интуицију. Схватамо шта је важно, ко нам је важан у животу. Део остављамо иза нас, а део носимо у ново сутра. „Не предај се страховима, слушај себе, сваки дан иди напред, можеш све то ти...“

О себи најчешће ћутим... то није зато што не желим да причам, покушавам схватити своје мисли, своје емоције. Покушавам да дођем до истине, а истину ће ми рећи само особе које ме искрено воле. Схватам да сам у зачараном

кругу и да још пуно времена мора проћи док не сазнам праве одговоре.

Устајем и идем даље у нови дан, нова искуства и једино у шта сам сигурна јесте да нисам сама, да имам особе које ће ме подржавати и дати искрен савет у свакој мојој одлуци.

Тара Обућина VI/1

Невена Стевановић VII/1
ОШ „Горачићи“, Горачићи, Лучани

Мисли ми лете

Ја сам девојчица који воли да машта. Васиона је понекад премала да прими сву енергију коју она произведе. Не, ја нисам уображена, ја само волим да у мислима одлетим далеко, да склапам необична пријатељства и упознајем недостижне пределе. Уживам док читам, а још више уживам у читалачким авантурама.

Ја сам Николина.

Аги и Ема су моји пријатељи. Нисам ни као Аги, а нисам ни као Ема, али, ето, они су моји пријатељи. Показали су ми шта је право пријатељство, од њих сам прво то научила. Чини ми се да је њихово пријатељство тако велико и јако, да само такво постоји између корица књиге. Још сам мала, не знам да ли такво постоји у стварном животу. Мада, књиге су стваран живот као и све оно што се између њихових корица ниже. Зато је читање важно. Много је важно. Тамо има довољно свега онога што нама фали. Љубав, пријатељство, храброст, пожртвовање, све то недостаје овом нашем стварном, суровом свету који треба да се поправља. А како да га поправимо! Читањем, наравно. Треба да се чита, да се много чита и прочита, а онда свету неће недостајати ништа. Биће свега у изобиљу када се људи поправе, а баш много треба да се поправе, зато и кажем да баш много треба и да читају.

Када чујемо речи Малог Принца да човек само срцем добро види, треба и да применимо то. Да отворимо наша срца и примимо све оне који су близу нас и све оне који су далеко. И не само људе, него и птице, цвеће, брда, долине. И Сунце, о, да, и Сунце и Месец и звезде и целу моју васиону у коју

заиста не може да стане сва моја машта и све моје жеље, све моје мисли о свету, људима и пријатељству.

Николина Кековић V/1
ОШ „Вожд Карађорђе“, Лесковац

Мисли ми лете

Књига - за већину асоцијација на обавезну школску литературу, за неке лагано штиво за годишњи одмор, а за ретке у које и сама спадам извор и спој прошлости и будућности, али и могућност да летим на крилима своје дечије маште...

Живимо у 21. веку, времену у коме се брзо живи, много ради и, нажалост, времену поремећених и промењених критеријума вредности. Иако се сви труде да стекну нешто опипљиво, материјално, ипак, ако мало детаљније и дубље размислимо, схватили бисмо да су заправо књиге наше духовно, али и највеће благо. Кишно јесење поподне. Мисли ми лете... Не могу а да се не дотакнем садашњости и, нажалост, вируса коме ни име не желим да споменем... Само је искорак од две крајности - имати и немати, здравље, срећу, љубав, пријатеље... и тога постајемо свесни тек кад страху за ближње и нас саме погледамо директно у очи. У таквој ситуацији, новој, изненадној за све свако од нас се на свој начин „борио“ и суочио са истом. Иако имам пријатеље, оних правих мало одабраних и верних, у последње време добила сам још једног - књигу. Знам да ће звучати стереотипно и да ћу поновити познато - књига је човеков најбољи пријатељ. У мом случају се то потврдило. Иако моја љубав према књизи датира одавно, мислим да се ових месеци изолације само потврдила и учврстила. Тешко је, готово неизводљиво изабрати једну омиљену у великом броју прочитаних и проживљених. Свака од њих је неким својим делом, посветом, насловом, одломком или ликом, утицала на мене,

подстакла ме на размишљање, на промене, а некад и на дела. Не сећам се назива своје прве прочитане књиге, ни тренутка када сам увучена у тај магични свет, али је последња прочитана оставила на мене снажан утисак. Књига „Мисли слободно“ доктора Бена Карсона има моћ да утиче на читаоца. Неопходно је размишљати позитивно, а свака особа која чита има прилику да испуни свој живот и учини га занимљивијим. У књигама велики људи нам препустају своје највредније мисли, чинећи нас наследницима прошлих времена. Доктор Бен Карсон нам у својој књизи говори о свом детињству и о томе како је он, а на његовом месту може да буде и било ко од нас, уз помоћ вере, књиге и своје невероватне мајке успео да од лошег ђака, који није марио за књиге и лоше оцене, дође до успешног, угледног и поштованог неурохирурга који је први успео, заједно са својим тимом, да раздвоји сијамске близанце спојене главама. Најважнија промена која му се догодила у детињству је била та када је почео да посећује оближњу библиотеку. На личном примеру се уверио у снагу и моћ књиге. У почетку је то нерадо чинио, заједно са својим старијим братом Кертисом, јер их је мајка нетерала на драстичну промену, да уместо гледања емисија на телевизији прочитају по две књиге недељно. Библиотекарке су почеле да их упознају и ишчекивале су их сваке недеље са новим књигама за које су мислиле да ће им се свидети. Иако су са негодовањем и нерадо прихватили мајкин предлог, касније су јој били веома захвални. На срећу, за разлику од многих, схватили су важност и значај стеченог образовања и уопште значај књига... Нико нам не може одузети стечено знање, а материјалне ствари могу лако и брзо нестати. Зато је улагање у себе најсигурнија инвестиција.

Целокупни живот човечанства буквално се таложу у књигама. Књиге описују и сведоци су вишевековног људског искуства. Заправо, сва достигнућа културе, цивилизације, историја... утиснути су у књигу и она је траг који човек оставља за собом. Разговор и слушање је међусобна

комуникација која се дешава и везана је само за садашњост, док се књигом и писаним речима обраћамо људима на свим меридијанима и будућим поколењима. Ако смо некад нерасположени можемо уз штиво из књига пронаћи утеху и извући неку поруку која ће нас орасположити и поправити нам дан. У књигама често пронађемо и свој животни мото, нешто што ће нас гурати напред и говорити да, ако данас није било довољно добро, да ће сутра бити боље и да никад не губимо наду у боље сутра, нити одустајемо од својих жеља и циљева.

Уз књиге се можемо понекад и добро насмејати. Свако сигурно има неки роман, причу или песму који су га довели смехом до суза док их је читао. Када је човек тужан, узнемирен, разочаран или љут због неког догађаја и понекад не жели да то подели ни са ким, сва своја осећања и мисли може пренети на папир у облику речи и избацити сав бес, љутњу или тугу из себе. Понекад и ја ово примењујем и, искрено, у неким ситуацијама ми помогне. Мисли ми понекад одлете и у далеку прошлост, замишљам, сећам се прича својих најближих о неким лепшим, бољим, срећнијим временима, када су људи били толерантнији, непосреднији, свеснији значаја и вредности нематеријалних ствари, неговали културу, књигу, знање... Данашње генерације, којима и сама припадам, одрастају у виртуелном простору, слабо познају правопис и граматику, па је и фонд речи које користе врло сиромашан. Све чешће се користе стране речи али и скраћенице и симболи које опис осећања сажимају у слику. Зато омладина и они нешто старији све теже успевају речима да изразе чак и најосновније осећаје или опишу своје расположење. Данас се брзо живи, људи све више користе олакшице модерних технологија па су неправедно

запостављене енциклопедије, књиге, речници... и све ређе их купују, док се радују и поносе новим мобилним телефоном, а не неком прочитаном или купљеном књигом. Раније су се симпатије рађале из писама које су људи међусобно слали и чували као успомене, док се данашња деца и старији дописују преко порука на мобилном телефону.

Ја се заиста надам да је криза књиге заправо привидна и привремена, јер књига је посебна врста блага чија се топлина и дружење не могу заменити техничким средствима којих је све више. Књиге се могу сатима читати а да се очи не заморе јер папир не трепери као екран, књиге не „падају“ као системи у рачунарима и не знају за рачунарске вирусе, користе се без струје. Књиге можемо читати и у њима уживати на сваком месту: у библиотеци – храму књига, кући, у парку, на улици, крај потока... Огроман број књига по музејима, библиотекама, подрумима, таванима остаје и остаће неоткривен, чекајући будуће генерације да уживају у том одабраном и посебном благу човечанства!

Ива Марковић VII/1

ОШ „Светозар Марковић“, Лесковац

„Мисли ми лете“

Мисли ми лете до најлепше планете,
да ли до ње стижу велике ракете?
Зашто тако јарко ноћу сија,
зашто је Венера свима најмилија?

Мисли ми лете до саване,
да ли мајмун једе само банане?
Да ли мали уплашени зека,
крај потока своју маму чека?

Мисли ми лете до зоо-врта,
шта ли ради она жирафа љута?
Да ли посматра децу покрај пута,
да ли се она плаши малог прута?

Мисли ми лете до Париза,
да ли је тамо слика Мона Лиза?
Град светлости даноноћно сија,
колико је висока Тријумфална капија?
Мисли ми лете до моје тете,
шта ли ради њено неваљало дете?
Књиге не воли, а маце јури,
моја сека се стално нешто дури.

Хиљаду питања, а мала глава,
од умора ми се јако спава.
Кад ме помилује мамин длан,
тихо утонем у најслађи сан.

Трифунковић Анђела VI р.
ОШ „Светитељ Сава“, Друговац

Мисли ми лете

Мислила сам да љубав није тешка, гледала сам то другим очима. Увек сам нас замишљала у савршенству, у сваком смислу. Знала сам само да мислим о томе. Мислећи у исто време да је то немогуће, да не постоји. Сад бар знам, знам да постоји. Сад знам да стварно могу да осетим срећу, тугу, додир, искрени додир. То јест, љубав. Само још увек не могу да кажем савршенство. Никад ми неће бити јасно, увек ћу ћутати на то питање, савршенство, да ли стварно постоји? Изгледа као да постоји кад испред себе имаш приказ површних фигура које само раде ствари да би изгледало некако лепо, док се не деси нама. Мени и теби. Тад осећамо оно сто смо до тада гледали дивећи се. Кад осетимо, можда ћемо имати среће, али схватићемо да није тако као што изгледа, једноставно и лепо. То се неће свима свидети, али они који иду ка томе да открију да ли стварно постоји савршенство, ми, тада почињемо да се губимо у мислима да ли смо дали превише значаја том путу где смо сада, да ли одустати или наставити. Какав год био крај. А савршенство представља место где ће се тачкице спојити и створити то нешто прелепо. Тако бар кажу. Али нећу престати да се надам томе и да верујем у то.

Знам да имам нешто што многи немају, праву љубав за коју обично кажу да је лаж. Моје мисли су постале теже, покушавам да се борим са њима, да их скупим на једном месту и да знам, да будем сигурна у то чему се надам. Изгледало је тако лако, али колико год покушала да објасним некоме да није, нећу успети у томе јер се то једино може осетити. И колико год покушавала да саберем мисли, ја се одавно само губим у њима живећи само са оптимизмом и надом које се плашим много. Али верујем јако. Морам. Радим то за љубав, љубав која је тако далеко, а тако близу. Кажу да људи сањају путовања, што је путовање веће то су снови испуњенији. Стално губим мисли у сновима, најчуднијим икад, где на тренутак могу осетити додир, као да је толико

близу мене, као да је стваран. А прави додир може да промени дубоку мисао, али мораш знати да га осетиш на прави начин. Љубав, која је преостала у овом свету, једина одржава равнотежу између осећања, снова и свести где смо и у каквом свету стварно живимо. По некад осетим тежину душе, душе која ће тек проћи кроз искушења, која ће тек морати да издржи. Да се вратим на снова. Понекад имам осећај као да сам између снова и стварности, у неко доба ноћи када нико није у потпуности сигуран где је стварно. У ствари, тражим пут до стварности, стварности која ће ми показати где даље. Плашим се, али не знам чега. Питам се кад ће проћи, кад ћу сазнати шта ми је у глави. Највише ме мучи то што размишљам до најмањег детаља. Знам једно, да сам ту да бих волела, трпела и чекала, и знам да живим због тога, знам да је то мој циљ и да га овако млада чврсто и најсигурније држим у рукама. Знам да ћу имати бол која је потребна и мени и теби да створимо слику која описује нас, која описује нас како смо напокон поново срећни заједно. И даље се губим у мислима, јер „судбина“, како би неки људи рекли, није предвидива. Увек сам мислила да ће моје мисли остати ту где су биле, вртећи се само око забаве и привремене среће, док нисам схватила да је стићи до праве среће претешко, али најбоље је то што знамо да неко сигурно чека и гради са мном пут до мог циља, и да тај циљ никако не сме бити само мој, циљ живота је створен за двоје. Људи се морају потрудити, чекати стрпљиво, и само веровати чврсто.

Такву срећу и љубав желим свим људима на свету, желим да сви осете праву срећу. Волела бих да моје мисли нису тако тешке и на све стране, али мораћу полако да прођем кроз све то. А највише бих волела да не изгубим веру у срећу и оптимизам и надам се да је пословица „ко чека, тај и дочека“ велика истина. И верујем у то и вероваћу, а надам се и дочекати ту љубав...

Марија Шћепановић III/3
Школа за текстил и дизајн, Лесковац

Мисли ми лете

Негде далеко где се тачке хоризонта грле, станују моје мисли. Понекад су боје неба толико јасне да свака звезда засија различитим валером. Након тога обично уследи мук и ја сам усредсређена на месец и тренутак када дан прогута ноћ у једном залагају.

Зора се лагано најављује, а ја већ смишљам одговоре на већ учестало питање. Требала бих прво сама себи да одговорим ако мислим да сакријем оно што ми се данима крије у глави. Зашто ћутећи седим и гледам у беле зидове на којима је тек по нека замишљена флека, чији настанак покушавам да разумем? На крају бих прошапутала да ово могу повезати са недостајањем. Ту је негде, осећам га у ваздуху, осећам ту срећу која се групише у сунчеве зраке и у мом оку ствара изванредну слику. Срећа мирише на мамине кифлице и палачинке из старе кухиње... У ваздуху је и мирис истопљене чоколаде која се сједињује са додиром мојих прстију по храпавом столу дневне собе. Недостају ми тек тако и оне гумене чизме сакривене под степеништем крај баште. Мирис траве напунио ми је плућа. Комшије опет косе испод мог прозора и кришом узимају воће. Зажмурим, правим се да не видим и допустим им да прикупе још које, пре него што све јабуке не иструле. Приметила сам да су нестале дуње са мог орамара. Сигурно их је бака изнела када је тражила старе слике. Ето одговора због чега сам фасцинирана оним флекама на зиду које трепере пред мојим очима. Подсећају ме на оне које се крију под тремом моје куће. Ћутим, јер шта бих знала боље? Смех детета одјекује у мојој глави стварајући пријатну галаму, зове ме, али никако да се окренем. Грлим брата као да је последњи пут, а мојим одласком стисак је све јачи, као да из мене извуче и делић

преостале туге. Понекад је неиздрживо, зато слушам и правим се да не чујем. Овде сам, а тамо под крошњама ораха је све моје, тамо крај Велике Мораве.

Мада, село као село остаје исто, мало шта се промени, путеви на крају воде ка истој слепој улици. Свако наредно питање било би сувишно, јер сам овим одговорила на све. Моје мисли лете тамо где све о мени почиње.

Невена Николић III/3
Уметничка школа, Ниш

Мисли ми лете

Живот једног језика почиње у срцу, а рађа се на уснама. Почне да дише тек када угледа светлост дана. Онај који говори, даје крила језику и препушта речи ветру, како би допрле до других. Оне, зависно од свог власника, воле, лече или боле.

Када саберемо све књиге, песме и сва чувена књижевна дела, постанемо свесни да су на свим тим папирима гомиле речи које сачињавају прелепе или, пак, болно истините приче. Сваки пут када читам неко дело, осетим одређену блискост са самом причом и јунацима, а након читања би мисли наставиле да лутају међу редовима. Књига није шала и не треба је тако схватати. Неважно да ли је мала или велика, свака књига представља и открива нови свет у нама. Открива нешто што нисмо знали да постоји.

Зар не чујете буку када уђете у библиотеку? Да, то је место тишине, али, истовремено, и место најлепше буке на свету. Свака књига у њој жели да буде одабрана и свака се труди да буде најбоља свом читаоцу. Када испуни први део задатка, а то је да привуче читаоца, на ред долази формирање

једног унутрашњег и лепог света у њему. Не кажу тек онако да смо део сваке књиге коју смо прочитали. У свакој пронађемо себе, па макар то било и у споредном јунаку ,или у најскромнијој дескрипцији неког предмета. Међутим, најлепше су оне што су у нама. То су оне књиге чијег постојања нисмо ни свесни. Оне настају тихо и полако под утицајем наше подсвести. Те реченице пажљиво и још искреније настају. Бира их наше срце. Ове књиге су непроцењиве јер их само ми познајемо. Баш због тога у свима нама лежи писац, који можда никад неће да изађе из разних разлога и отелотвори своја умећа, или писац који помаже да скупимо храброст и извучемо га, како би срећно и на миру стварао и на јави.

Књига открива и чува, она воли свог власника на исти начин на који воли и творца. Он ју је створио, али без читаоца она никад не би постала књига и тиме остала непотпуна. Једна од лепших страна реченица је што се неретко дешава да нам открију осећања других, која личе на наша. Тако настаје емпатија, а она је веома важна за човекову природу. Књиге зближавају, помажу да схватимо, подстичу раст дијапазона нашег личног речника и терају нас да размишљамо, да се поистовећујемо. Тако спознајемо и знан и незнан свет. Тужно је колико мало значаја придајемо речима, које толико тога искажу за нас. Речима које опишу неколико различитих осећања и збивања унутар наших зидина. Без тих речи, свет би био тужан, сив и празан. Њима је потребна пажња и нега, као што је нама потребна њихова снага.

Ана Величковић IV
Уметничка школа, Ниш

Мисли ми лете

Лете, негде наниже ка теби, ка мени, и провалијама између нас. Моје падају брже, но лакше су од твојих. Расипају се у ваздуху сувише тихо за твој слух. Кад би ми мисли биле тек још мало гласније, саме би допрле до твоје мождане коре. Прошле године, у ово време, шириле су се што су даље могле од свог епицентра. Желеле су да постоје негде где их још никада раније није било. Обишле су круг око својих заноса, неких туђих живота и страних, недоступних места, и вратиле се тачно тамо где су и почеле; овом истом старом граду, овој истој крхкој глави. Баш онда, када сам почела да их благорасплићем, свет се нагло угасио и затворио у себе. Шта ћу сад са њима? Где им је ред, где им је крај! После толиког изостанка, не могу да се навикнем на њихову разуђеност. Окрећем се у своја четири зида и сваким трећим кораком се спотичем о њих. Очекивала сам да ће поћи са мном у тренутку када закорачим напоље, али чини се као да се већина зауставила негде на раскршћу између једног сна у други. Почетак ове године, наспрам остатка исте. Како идем напред, осећам да ме вуку назад ка тачки где су остале. Растегле су се доста, морам да успоравам како не би попуцале. Због њих и даље доживљавам јуче као да ће се догодити сутра. Сада размишљам о теби, то је остало непромењено. Размишљам о универзуму који се простире у нама. Ноћима стрмоглаво залазим у своја сећања како бих похватала сваку твоју бесциљно бледећу реч. Не могу да одаберем мисао за коју знам да је истинита, коју сам сигурна да смем да ти кажем. Зато и тумарају као да су туђе. Када бих могла у потпуности да их прихватим као своје, да их спознам без обзира на сутрашње бриге и страхове, била бих неко сасвим други. Ове јесени ходала бих у стопу с тобом. Али мени је увек било удобно у самоћи. Научила сам да ће и без икога другог, мене увек бити сасвим довољно. Но, ово самотно пролеће као да је оспорило сваку фино нанизану ниску сличних уверења у мојој глави и сада ништа више не

могу сигурно да тврдим. Све што сам мислила да знам добило је танка лисната крила и разнело се самостално попут семена липе. Пустило је корење и расте на оној раскрсници, мени немуштим језиком наричући измењене истине. А ја гледам за тобом, комплетно збуњена, трудећи се да пропратим твоје најновије осмехе. Не могу да сажваћем све ове промене. Мрско ми је да сазнам да је удобност самоће пролазна. Дакле ту смо, стационирани. Моје расплетено клупко мисли, мој стари град, моја крхка глава, и моје најнежније ти, уха глувог за речи које још не желим да пронађем. Ваздух већ мирише на пожутелу липу, а моје руке још увек миришу на сањиви март. Сваки пут када ти махнем, питам се осећаш ли арому марта ишта боље него што чујеш тишину мојих мисли.

Анђела Бучић III/1
Уметничка школа, Ниш

Ана Чокорило I/1
Гимназија „Борислав Петров Браца“, Вршац

Мисли ми лете

Понекад, волим да размишљам о томе, колике су димензије мојих мисли... Где је граница њихове дубине... где су врата која ограничавају њихову ширину? Колики простор оне то заузимају и које геометријско тело испуњавају... вртећи иста питања изнова и изнова у глави, осећам као да њима ограничавам величину мисли... као да их стављам у неки калуп налик кавезу, спутавам их у покушају да им закачим беспотребне и свакодневне етикете.

Cogito, ergo sum -мислим, дакле постојим.

Тако бих и сама дефинисала мисли, све оно што јесмо и нисмо, све оно што можемо бити.

Слобода мисли је највећа слобода дата људима. Довољно је само да затворимо очи и можемо бити где год желимо, ко год желимо и са ким чезнемо да будемо. Све оно што нас тишти, само на тренутак, може изгледати тако далеко и нестварно. Не постоје ограничења, довољно је само препустити се...

Једино што заиста имамо до краја живота, једина сигурна ствар коју нам нико не може узети, јесу наше мисли. Та река која сваке секунде протиче кроз нас и увелико управља нама самима, тај ток који нас испуњава.

О чему онда ја размишљам?

Сваког дана, претходних седамнаест година, велики удео у свом животу дајем сањарењу, замишљању догађаја, бегу од реалности која некада уме да буде тако суморна... Нешто што чини велики део мог живота, а опет је тако тешко писати о томе. Јер, ипак, најтеже је говорити о неким свакодневним стварима...

Погледам дубоко у себе и више нисам где сам била пре само пар тренутака, не налазим се више у својој соби,

свом малом, провинцијском граду... Заправо, не знам где сам, али осећам да је то неко срећно место. Сунцем обасјан простор, место без болести, туге, глади... место без свега оног злог што постоји у свету и људима. Окренем се и видим људе, добре људе, људе које волим...

И срећна сам. Окружена свим тим насмејаним лицима, без и једне бриге...

Управо то и јесте чар маште. У сваком тренутку можеш бити било где, довољан је трептај ока и возим се Сенем посматрајући Париз у поноћ, осећам нечији топли додир на руци, а једини звуци око нас су тихи ударци весла о површину воде и тиха, далека француска песма из неког од оближњих ресторана. Сваки осећај, свака слика, тихи глас Едит Пјаф, топлина његове руке на мојој, све је то толико стварно, да готово могу да поверујем да сам тамо. А онда, само део секунде касније, налазим се у дубокој прашуми Јужне Америке, грање ми крцка под ногама док сунце јако пржи моју кожу, адреналин расте јер знам, предосећам, да ћу за само пар тренутака видети чувени Мачу Пикчу.

Само корак даље, поново се налазим на другом месту, пливам са делфинима, лебдим између милијарди звезда, могу да урадим било шта и знам да сам слободна од досадне и тмурне свакодневице.

Могу да шетам, руку под руку са Карењиним посматрајући Русију 19. века прекривену снегом, могу да видим Верону очима којима су је гледали Ромео и Јулија, могу да будем лик било које приче, бајке или романа... Све што пожелим је ту испред мене, од свега ме дели само трептај ока.

Пустивши себе да утонем у све своје маштарије, допустивши мислима да слободно плове, схватам да, заправо,

граница мисли и маште не постоји. Никад се неће десити да, шетајући по тој магичној земљи, плутајући кроз ту слатку занесеност између јаве и сна, наиђем на закључана врата, јер то је место где ограничења не постоје. Само један кључ је довољан да откључа било коју браву. Можемо га назвати маштом или ипак нашим умом, место у коме су све наше мисли сложене и укутане, у потпуности је неважно, поента је да уколико будемо довољно храбри да мислима дамо сопствену вољу, никада нећемо наићи на високи зид који представља крај пута.

У енглеском језику постоји занимљив назив за једну појаву - *overthinking* и означава превелико, беспотребно размишљање. Управо је то оно што представља замку превелике слободе мисли. Некада, уколико смо недовољно сигурни у себе, мисли нас могу одвести у потпуно другом смеру од онога о коме сам говорила, могу довести до контраефекта. Терају нас да размишљамо о разлогу због кога смо нешто рекли или урадили, да ли смо исправно поступили и како би ствари изгледале да смо нешто урадили другачије... превеликим размишљањем свакодневне бриге бивају још веће, ствари се могу чинити много страшнијим него што, заправо, јесу... једноставно, тиме на себе стављамо превелики терет који се, понекад, може учинити неиздрживим...

Али то је једна од ствари против којих не можемо. Свако, барем једном у свом животу, мора проћи кроз тај процес, не само да би сам по себи ојачао, већ и да би схватио јачину својих мисли. Не можемо због страха од тог терета одузимати слободу нашим мислима, јер шта може да буде човек без слободе? Шта је човек без својих мисли? Како неко ко изгуби дете у себи, негде у свакодневној трци са временом испусти и загуби способност да машта, може бити срећан?

„Одржавајте мисли на правом путу - јер како мислите, тако и јесте“ - сматрам да сваки човек треба да живи живот руководећи се овом Баклијевом логиком. Мислити о свету као једном чаробном и прелепом месту може га начинити таквим. Зато и сама желим да верујем у то. Желим да мислим како ће све бити боље, како неће бити болести, ратова, мржње...

Зато држим своје мисли да буду чисте и на правом путу. Зато им дајем сву слободу и пуштам их да лете негде далеко... кроз простор и време, скроз до бесконачности...

Анђа Станојковић III/6
Гимназија „Бора Станковић“, Врање

Миљана Марковић III/2
Трговинско-угоститељска школа, Лесковац

Мисли ми лете

Пут ка истинској срећи је као дечја игра. Каква је то истинска срећа? Она се проналази у малим стварима, сулудим, а по мишљењу неких и неприметним. Сваки шум ветра, зрак нашег вољеног Сунца, ход људи, по нека лепа реч, могу бити путоказ на путу ка њој. Путовањима и срећи никад краја, баш као што мени мисли лете ка планети Б 612.

На једном дугачком путу одрастања једини начин да стигнете до циља јесте да будете то што јесте. Бити то што јесам, за мене значи бити срећан у сваком тренутку. Бити срећан толико, да ми глава вири из облака. Када би само знали да за срећу није потребно много, да за једно путовање није потребна авионска карта и да не мора да будем у авиону да бих посматрала облаке. Свет посматрам у дугиним бојама, нема опције да некада буде црно или бело. Свет је превише велики да би се ставио у две нијансе боја, или један ред песме. Путujem светом, једном шареном планетом, не гледам испред себе већ само изнад. Посматрам птице, мисли, љубав - као нови омотач наше планете. Путujem. Путujem улицама, свакодневни приказ постаје ми нова туристичка атракција, пут до школе као бајка браће Грим. Срећна сам, јер сам то што јесам. Никад нисам на земљи, превише сам заузета ситним стварима, малим победама на путу одрастања. Заузета сам својом срећом, трпајући је по џеповима како је не бих заборавила, испустила у свету тонираном у две нијансе.

Путовала сам у далеке светове, без аутобуске карте, плаћајући казне своје среће. Црно-бела планета ме није зауставила. Цео свој свет, једну шарену планету, везала сам у дугачку плетеницу и понела са собом. Спремно настављам свој пут, ја, овог пута на земљи, док ми мисли лете.

Милица Бојанић III/3
Уметничка школа, Ниш

Мисли ми лете

Највећих мисли енциклопедија,
Водиља идеја и препорода,
Саговорник у тешким дискусијама,
Тишина биће књига моја.

Мир је дозвола буци ума
Да пита шта јој се пита,
Јасан глас без шума,
Сваки знак покрај пута чита.

Учићу од трага сваког пролазника,
И мрзовољне очи упијаћу,
Препознаћу сваког као изгубљеног путника,
Стрпљиво следећег чекаћу.

Сама ћу сазнати да је свет настао на леђима
бораца,
Да овце не лете.
Питања постављаћу попут мудраца,
Учићу као дете.

Анђела Ђурић III/3
Школа примењених уметности, Шабац

Стаклене крхотине на плавој смоли

Растрзани брзином и махнитошћу у коју нас данашњица увлачи немамо времена да се посветимо другима, а камоли себи.

Овог лета, након што су моје школске обавезе завршене, препустила сам се ужитку проналажења и проживљавања нових искустава кроз сликовит свет књига, да ме понесу са собом у бескрајан ток мисли са нестрпљивим ишчекивањем сваког следећег поглавља. Књига код које ми је свака следећа страница будила неизвесност и давала жељу да се посветим оној која јој је претходила била је „Прича о новом презимену“ од Елене Феранте. Навела ме је да закључим одакле човеку потреба да се прибојава својих жеља и потреба, а и себе самог.

Елена Феранте је у другој књизи серијала „Напуљске приче“ детаљно описала пријатељство и сазревање две девојчице у адолесцентском добу које се познају још од раног детињства, Лиле и Елене. У једном делу књиге, Лила и Лену лето проводе заједно на Искији. Стицањем нових пријатељстава упознају Нина и Бруна. Догађај који је на мене оставио јак утисак био је посматрање звезда под бесконачним небеским покривачем. Док су Бруно и Елена користили техничке формуле како би нахвалили чудесну небеску архитектуру, Лила рече да јој ноћни приказ улива страх, није се видела никаква архитектура већ стаклене крхотине насумично разбацане по плавој смоли. Лену је збунио тај осећај смирености, задивљеног ишчуђавања звездама, а у исто време ју је узнемиравао тај Лилин обичај да свима противуречи. Плашио ју је тај ред, неред, небо, Лилине речи. Зашто је Лила тако размишљала? Зар је било неопходно ануирати све досад изречено само због субјективног осећаја страха? Шта уопште представља метафора „стаклене крхотине насумично разбацане по плавој смоли“? Небеска тела заиста јесу насумично разбацана, без икаквог реда, у потпуном расулу на површини, чије границе нико не познаје, нити има храбрости да их упозна. Застрашујуће је помислити како се нешто такво може волети. Зар је могуће да су људи приволели

неред само зато што је то једино што их окружује, не познају боље? Човек је изградио живот који се заснива на хаосу, човек и неред су једно, они се заједно стапају, њихови путеви се преплићу, повезани су на начин који је задивљујуће нестваран, фасцинантно дуг, можда траје од самог постанка наше врсте. Способност прилагођавања човека је импресивна, али је навикла људску врсту да губи осећаје, да губи контакт са собом и живи по шаблону који је уцртан у нашим генима. Бежимо од себе самих, страшне ствари маскирамо и називамо их прелепим, питања која желимо себи да поставимо закључавамо у фиоке наше најдубље подсвести, заборављамо на њих, али она не ишчезавају. Питања којих се једном дотакнемо никада не можемо у потпуности избрисати из наше душе. Она или остају мистерија или нађемо утеху у изговору како одговор на њих не постоји; још једна од многих лажи које бескрупулозно говоримо себи. Људска природа се лажима теши, у њима проналази утеху, често их назива добрим и безбрижиним када су оне ту само да би заштитиле нашу психу од нечега што не познајемо и чега се плашимо, а у ретким случајевима њима штитимо друге, што је постала омиљена фраза човека током те гнусне, а у исто време и прелепе способности прилагођавања. Хаос нас је увукао у своју колотечину која нам не омогућава да себи признамо наше жеље, чак не можемо ни да признамо себи колико не полагамо право да небо сматрамо дивним када га ни не познајемо и сви се у подсвести, заправо, плашимо те светлуцаве површине чије се тајне налазе испод ње, сакривене од очију људског света. Моћ прикривања, и галаксија је користи да би од нас заштитила чињенице које ми можда не треба да знамо. Како бисмо исправили ту немогућност прихватања осећаја на који смо се навикли, а од осећања и њиховог правога значења потпуно отуђили и застранили, неопходно је да упознамо себе, али не да прихватимо своје мане, врлине, да их коригујемо и све остало што се може чути од оних који мисле да је то кључ проналаска себе. Кључ је управо онај са којим ћемо откључати фиоке наше подсвести, дакле, потребно је дозволити сваком, па и најмањем делићу наше душе, да размишља и да се развија као једно. Заједно ће начинити прелепу целину од које немамо потребе да бежимо, иако смо то одувек радили и сматрали да је то

исправно. Не морамо пронаћи одговор на свако питање. Временом бисмо успели, али довољно је само допустити својим мислима да се препусте питањима и посвете им неко време. Само на једно питање не постоји одговор. Како изаћи из лавиринта патње у који нас је увукао читав универзум и коме су се наши преци без поговора препустили? Никако. Одговор не постоји. Ми не познајемо нашу сврху у овој бесконачној васиони зато што је свемир то вешто сакрио од нас. Универзум нас је у то увукао, а ми смо наставили запуштањем себе и свог унутрашњег „ја“. Битно је само да то питање не запоставимо и не уплашимо га се као што смо вековима уназад радили. Ако откријемо лепоте и палету могућности и начине размишљања које наша душа поседује бићемо пуно свеснији и одговорнији према свом постојању као способне јединке која се развија у духовном смислу и схватићемо нашу сврху на овој планети. Лавиринт патње у који смо усисани никада неће у потпуности ишчезнути, он ће постојати и када универзум скине маску и не открије шта су његове најмрачније тајне, иако ће значај овог лавиринта бити скоро неутралан, и даље ће бити присутан и постојати. Нешто у шта смо увучени откада постојимо је део нас, стопило се са нама, не може се одстранити и биће присутно заувек.

Лекцију коју сам научила читајући књигу била је плод моје свести и плод корена који су вапили за помоћ. Откључала сам фиоке своје подвести и, што је најважније, покушала сам да пронађем одговор на питање које ми се само наметнуло и нисам хтела да га оставим по страни. Бескрајно сам захвална списатељици и њеној књизи која ме је навела да размишљам и као траг дала метафору „насумично разбацане крхотине по плавој смоли“.

Лана Ивков, VIII р.

ОШ при Гимназији „Јован Јовановић Змај“, Нови Сад

Мисли ми лете

Живимо... живимо брзо и сурово. Живимо живот као неку трку, неки маратон у коме хоћемо само да будемо први, а та нека рука нас бар хиљаду пута повуче, ми падамо, устајемо... И даље се боримо, не одустајемо, крећемо испочетка, јер како оно људи кажу: Живот је борба, и срећа и туга стаза којом корачамо. Корачамо, а не знамо шта ће нас то сачекати иза прве кривине. Велики немилосрдни вук који ће нас прогутати, или је баш ту, иза брда, наша награда.

Највећа победа није стићи на циљ, узети награду. Највећа победа је победити себе, своје страхове. Прескочити све баријере и постати - човек. Ипак, ја многе баријере нисам успела да прескочим. Многе страхове нисам успела да превазиђем. Још се дубоко у мени боре неке силе које нисам успела добро да истражим нити да сазнам откуд оне у мојој глави. Кажу да је то због година у којим сам, због пубертета, да сам сада тинејџер и да „градим своју личност“, да сам збуњена због тога. Занимљиво, нисам знала да се та општа игра рата између две силе у мени зове тако. Између једног још малог, незрелог детета које само жели да настави да сања своје снове, игра се у кућици за лутке и мами краде зачине и неке, мени чудне, још непознате, одрасле и рационалне девојке која размишља о својој будућности. У мени се преламају бројне мисли и бројна питања. До када ће оне ратовати? Да ли да се вратим корак уназад и останем своја, детињаста, опуштена или да се мењам, па да се променим, крочим у будућност иако не знам шта ме тамо чека. Да ли ћу, да бих била достојна својих снова, заиста морати да ону праву, прву себе заточим у неки кавез? Размишљам, док неко буде волео ту моју маску, неће ни знати да дете у мени вапи за слободом. Све оно што највише кријем од свих, све оно што ми даје потпуну слободу и шансу да одем тамо где иначе никада не бих смела да крочим ногом, све

су то моје мисли. Мисли су невидљиви мост између нас и неких људи, места, градова, наше прошлости, садашњости и будућности. Мисли су ме и навеле на многе поступке, били они добри или лоши. И речи и поступке, ипак, некако можемо контролисати, мисли не. Мисли су оно неваљало дете које, без обзира шта му рекли, чиме му запретили, наставља по своме. И лети, лети... Безброј је путева којима моје мисли путују. Колико сам само пута хтела да уђем у неки филм, неку књигу, да побегнем од стварности. И бежала сам, мисли су ме водиле на најлепша места овог света, а откривале су ми и нове светове. У мојим мислима дуго су се криле једне очи, један осмех и један поглед. Те очи су биле неки вид земљотреса за моје мисли које су се тотално истумбале и постале несносне. Кад бисте ме само питали о чему највише размишљам рекла бих вам да замишљам своју будућност. Замишљам неки бољи, лепши и срећнији свет. Свет без мржње, злобе, зависти. Замишљам, затим, себе у канцеларији, на некој телевизији, док склапам кадрове за своју емисију, јер ми је сан да постанем новинарка. Замишљам да више није мерило за процену људи њихов изглед, новац, вера нација и слично. Склапам делове свог идеалног света када ми мама изненада покуца на врата уз речи: „Чујеш колико те зовем, зашто се не јављаш?“ и трже ме из мисли.

Ја ћу ову своју причу завршити са неколико жеља: да успоримо, да ценимо ситнице, да научимо да волимо и што више - сањамо. Можда звучи глупо и наивно, али верујте ми - снови су оствариви ако довољно верујемо у њих. И последња моја жеља је: да не мислимо зле, прљаве лоше мисли. Да нам мисли у лету буду оријентисане на позитивну страну и све око нас ће бити лепше.

Бранка Млађеновић
Економска школа, Ужице

Мисли ми лете

Мисли су ми
често на два краја
света,
Лете ужурбано
куда им је воља,
Моја глава увек
облацима шета,
Тамо је, чини се,
забава најбоља.

Погледом ка небу
откривам све тајне,
На питања многа
одговоре нађем,
Како су то звезде
увек тако сјајне,
У најдубље мисли свога ума зађем.
Са мислима својим
најлепше се
дружим,
И знам да ме никад
напустити неће,
Друштво су уз које
некад се растужим,
Али са мном деле
све тренутке среће.

До предела страних
неретко прошетам,
Није тајна да далеко
мисли ми одлете,
Тамо певам, скачем,
сањам и осећам,
Па се кући враћам, ко
и свако дете.

У мислима срећу се
љубав, снови, школа,
моменти радости,
понекад и сете,
Нађе се понеки час
туге и бола,
Ал' мисли ми лете,
непрестано
лете.

Катарина Стојановић IV/2
Трговинско-угоститељска школа, Лесковац

Нина Гајић III /3
ТУШ „Тоза Драговић“, Крагујевац

Мисли ми лете

Ту сам пред тобом, а мислима предем белу свилу над облацима. И климам главом, слушај те, а у тој истој глави чујем звук црквених хорова. Најфинији тонови виолине ме зову и маме. Верник сам само ако ми докажете да наш, ваш или било чији Бог уме да плеше и пева!

Верник сам ако у све те монументалне цркве уселите децу са сивих улица која сузама омекшавају бајату кору хлеба. Причаш ми о вери чини ми се сатима, а ја стојим пред тобом и не чујем те од својих мисли. Можда и ниси причао о вери, ко зна какве речи си склапао док сам мислима рушила све те силне небодере који не дају зрацима Сунца раним јутром да стигну до реке. Можда си и престао да причаш, не знам. Из моје перспективе све је изгледало другачије. Чини ми се да сам све посматрала из птичије перспективе, па се на моменте срозала ниже и од жабље, кад упаднем у колотечину мисли. Могла сам данима, чак и годинама да стојим тако бледа испред тебе гледам те у очи, а видим Микеланђелова дела како се нижу и смењују преда мном. И није до твојих очију, до мојих је. У мојим очима апстракција пркоси бароку, ти си застао негде пред почетак реализма и ни корак даље ниси начинио. Онда си смењивао теме, препричавао неке дотрајале фразе које си покрао оронилим клишеима од људи, негде између два аутобуска стајалишта. Покушавао си да филозофираш о животу. А шта ћеш ти да знаш о животу кад никад ниси послушкавао дивље патке док слећу у реку. Никад ниси плео омчу од ливадског цвећа и обесио све своје снове о њу. Ниси ни размишљао како је то бити целат сопственим сновима. Ти мислиш да је целат онај ко кажњава, а не разумеш да он само спашава свог јадног погубљеника, склањајући га од овог света. Тако сам и ја своје снове склонила. Оставила их по страни да чекаји право време. Ни о „правом времену“ ниси никад размишљао. Мада, узалуд ти ја сад то објашњавам кад не умеш да залуташ у дубине своје главе. Своје сопствене мрачне самице за душу. Мислима сам

обишла читаву планету, а ни корак од тебе нисам макла. Мислима сам чак и завиривала под твоју кошуљу, па дубље под ребра и срж. Уплела сам ти се у крвоток, а да ниси ни приметио. Пловила сам својом малом измишљеном барком твојим венама, а ти и даље ниси престао да брбљаш. Да си само на секунд ућутао и ослушнуо тишину све би ти било јасно. Проклети реалисто, највећи песници су ми заспали под ноктима а ти их не видиш. Мало ми те је и жао, али вреди ли жаљење човеку који не уме да машта?

Проспи то црно вино из чаше ако те чак ни оно не подстиче на сањарење. Прерано си одрастао. А добро се зна у народу да плод који први сазри први и иструли. Пљуни у шаке и погурај локомотиву низ шине маште. Поново ћеш открити свет у коме један штап гради читаве бране.

Анастасија Стоиљковић III/3
Уметничка школа, Ниш

Мисли ми лете

Ноћ. Део дана када најдуже остајем сама са својим мислима. Тада мој кревет постаје велики облак кроз који није могуће пропасти. Преиспитујем себе и почињем да постављам питања. Мислим, а мисли ми лете. Оне знају да ме одведу далеко од стварности какву познајем. Тај неки други свет је попут Недођије у „Петру Пану“, само што сам тамо сама.

Некада се чини да је стварност доста другачија, да је пут до среће једноставан. Довољно је да само затворим очи и све је онако како сам замислила, али бум - следи шамар. Враћање у реалност и буђење као из неког великог кошмара. У том тренутку осетим страх од осуде других људи, страх од непознатог. Осећај као да пропадам кроз облаке, за које сам била сигурна да су безбедни. Страх је тај који нас натера да доносимо оне одлуке које никада неће бити праве за нас.

Свом снагом нас вуче на дно и закачен је за нас попут великог и тешког кључа. Када научимо да се носимо са њим кроз живот и искористимо га на начин како бисмо отворили сва врата која нам се учине недостижним, онда можемо да кажемо да смо истински срећни, без лажних осмеха и маски које представљају све, само не нас саме.

Од разних циљева и жеља, мисли ме наведу и на размишљање о прошлости. Често се сетим особа које више нису са мном и недостају ми, али исто је као и са страхом. Када схватим да је све то живот, кренем даље, иако се често осврћем назад. Добри и лоши тренуци, доживљаји, искуства, све се то помеша као и сама осећања. Сваки лош тренутак је само лекција из које треба да научимо нешто. Сваки загрљај лечи тугу. Свака особа која нас чини срећним чини наш живот. Све је тако једноставно кад научимо неке ствари. Читајући, исто знам да одлутам мислима. Налазим се у другој димензији, окружена неким другим људима и изазовима. Створим свој свет у глави, који је ту само док читам. Музика и сликање су лек за све; покретачи позитивних мисли.

Размишљање о будућности ме наведе да мислим о томе каквим послом ћу се бавити, где ћу путовати, до тога - ко ће бити уз мене када кроз све то будем пролазила. Да ли ће ту бити исти људи који су и сада присутни у мом животу, или ипак не? Иако је будућност свима нама неизвесна, свако ипак машта о свом „савршеном“ животу.

Сматрам да се снови остварују, али само онда када научимо да се носимо са својим страховима. Из тог разлога сваког новог дана треба напредовати и радовати се истом изласку сунца, јер је неко, такође, имао велике снове као и сви ми, само што није имао прилику да их оствари.

Сара Симичић III
ССШ „Бранко Радичевић“, Рума

Вања Белић III /3
ТУШ „Тоза Драговић“, Крагујевац

**ДРУЖЕЊЕ
СА ПИСЦИМА**

„Дружење са писцима“

У оквиру Фестивала реализовано је „Дружење са писцима“. У овој активности учествовали су писци Бранко Стевановић, Јасминка Петровић, Дејан Алексић, Весна Алексић, Милош Петковић, Стефан Митић Тићи и Власта Ценић. „Дружење са писцима“ може се погледати на YouTube каналу и друштвеним мрежама Библиотеке.

Упутство за коришћење QR кода који ће вас водити до жељеног видео - записа

1. Прво преузмите и инсталирајте апликацију са Google play продавнице.
2. Потом покрените апликацију и уперите камеру телефона ка QR коду.
3. Чим апликација детектује QR код, камера ће га скенирати и очитати све информације које он носи.

Народна библиотека „Радоје Домановић“ у Лесковцу
у оквиру 2. Фестивала дечјег стваралаштва „Уметник из школске клупе“

од 4. до 10. новембра 2020. године

сваког дана у 13.00 часова

организује

ДРУЖЕЊЕ СА ПИСЦИМА

интернет догађај

Среда, 4. 11. 2020.

Бранко Стевановић

Четвртак, 5. 11. 2020.

Јасминка Петровић

Петак, 6. 11. 2020.

Дејан Алексић

Субота, 7. 11. 2020.

Весна Алексић

Недеља, 8. 11. 2020.

Стефан Митић Тићми

Понедељак, 9. 11. 2020.

Милош Петковић

Уторак, 10. 11. 2020.

Власта Ценић

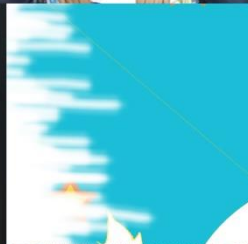
Интернет догађај можете пратити на YouTube каналу и друштвеним мрежама Библиотеке.

2. Фестивал дечјег стваралаштва „Уметник из школске клупе“

ДРУЖЕЊЕ СА ПИСЦИМА

Бранко Стевановић

2. Фестивал дечјег стваралаштва „Уметник из школске клупе“

ДРУЖЕЊЕ СА ПИСЦИМА

Јасминка Петровић

2. Фестивал дечјег стваралаштва „Уметник из школске клупе“

ДРУЖЕЊЕ СА ПИСЦИМА

Дејан Алексић

2. Фестивал дечјег стваралаштва „Уметник из школске клупе“

ДРУЖЕЊЕ СА ПИСЦИМА

Весна Алексић

2. Фестивал дечјег стваралаштва „Уметник из школске клупе“

ДРУЖЕЊЕ СА ПИСЦИМА

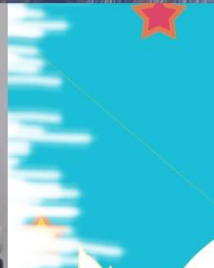

Стефан Митић Тићми

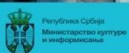

2. Фестивал дечјег стваралаштва „Уметник из школске клупе“

ДРУЖЕЊЕ СА ПИСЦИМА

Милош Петковић

2. Фестивал дечјег стваралаштва „Уметник из школске клупе“

ДРУЖЕЊЕ СА ПИСЦИМА

Власта Ценић

РАДИОНИЦЕ У ОКВИРУ

2. ФЕСТИВАЛА

**Реализоване радионице у оквиру
2. Фестивала дечјег стваралаштва
„Уметник из школске клупе“**

„Чаробни свет књиге“

У оквиру 2. Фестивала дечјег стваралаштва „Уметник из школске клупе“ реализована радионица „Чаробни свет књиге“ са ученицима ШОСО „11. Октобар“. Радионицу су водили ликовни уметници мастер сликарства Јелена Ђукановић и Милош Цветковић.

У радионици су учествовали: Ирена Цветковић, педагог, Милица Стојановић, наставник грађанског васпитања, Јелена Николић, дефектолог, Данијела Илић, логопед, Драгана Ранђеловић, логопед и Зорица Пејовић, дефектолог.

2. Фестивал дечјег стваралаштва „Уметник из школске клупе“

2. Фестивал дечјег стваралаштва „Уметник из школске клупе“

2. Фестивал дечјег стваралаштва „Уметник из школске клупе“

„Чаробни свет књиге“

У оквиру радионице „Чаробни свет књиге“ Библиотеку је посетила ППГ ОШ „Светозар Марковић“ са васпитачицом Бојаном Савић. Деца су се упознала са радом Библиотеке, књигама на Дечјем одељењу и показала велико интересовање за сликовнице на енглеском језику. Читала се бајка о Малој сирени, а деца су кроз причу научила више речи на енглеском језику из истоимене бајке.

2. Фестивал дечјег стваралаштва „Уметник из школске клупе“

2. Фестивал дечјег стваралаштва „Уметник из школске клупе“

ПОГОВОР

Виолета Јовић: **Мисли ми лете**

Верујем да ће ова књига бити ванвремена, јер је скуп младих бисера наших будућих интелектуалаца, али никако не могу а да не поменем време у коме је настала.

Тема литерарног конкурса била је МИСЛИ МИ ЛЕТЕ у време када смо сви били затворени због пандемије изазване вирусом о коме ништа не зна ни свет, који много тога зна о микрогрозитељима наших слобода, а камоли деца, чији је најважнији задатак да се играју, да уче и расту у слободне људе.

Али, све ово је потврдило оно што смо знали: мисао је слободна као птица, она лети у висине и даљине и зове нас да идемо за њом, како бисмо стигли себи. А нама су стигли заиста вредни радови талентоване деце која су још једном доказала да је потребна само мала искра да засветле.

Искрено верујем да ће ова светла књига бити светло на свакој полици која буде имала среће да је држи између два читања.

Без обзира што су аутори ове лепе књиге млади људи без претходног књижевног искуства, ова књига је изузетно вредна и треба да буде доступна нашим младим читаоцима, јер она има функцију огледала: у њој ће се огледати њени аутори за неколико година и мерити колико су израсли и сазрели, а сви други који је буду читали могу се дивити лепорекости њених аутора и настојати да прочитају што више лепих књига, и у њима сакупе што више лепих речи којима ће изразити лепоту света и својих емоција према том свету и себи самоме у њему.

Ова књига јесте за понос, али и за велику обавезу да следећа буде још лепша. Колико је једна књига лепа, то могу оценити само њени читаоци. Зато, пустимо њима да оцене колико смо успели да одговоримо на диван подстицај који нам је дао конкурс и колико још можемо.

„Деца могу да полете, само треба да се сете...“ Сетите се ко је написао ове дивне стихове, а онда прочитајте све његове књиге и сетите се шта је то од чега се полети.

Угодан лет жели вам
ваша тета Виолета.

Сара Симичић III
ССШ „Бранко Радичевић“, Рума

САДРЖАЈ

УМЕСТО УВОДА: ВЕСНА ИЛИЋ.....	5
РЕЗУЛТАТИ КОНКУРСА И ИЗВЕШТАЈИ ЖИРИЈА	7
РЕЗУЛТАТИ ЛИТЕРАРНОГ КОНКУРСА.....	8
РЕЗУЛТАТИ ВИДЕО-КОНКУРСА (ТРЕЈЛЕРА).....	10
РЕЗУЛТАТИ ЛИКОВНОГ КОНКУРСА	12
НАГРАЂЕНИ РАДОВИ НА ЛИКОВНОМ КОНКУРСУ „МИСЛИ МИ ЛЕТЕ“ У КАТЕГОРИЈИ ДЕЦЕ ПРЕДШКОЛСКОГ УЗРАСТА	15
ПОХВАЉЕНИ РАДОВИ НА ЛИКОВНОМ КОНКУРСУ „МИСЛИ МИ ЛЕТЕ“ У КАТЕГОРИЈИ ДЕЦЕ ПРЕДШКОЛСКОГ УЗРАСТА	19
НАГРАЂЕНИ РАДОВИ НА ЛИТЕРАРНОМ И ЛИКОВНОМ КОНКУРСУ „МИСЛИ МИ ЛЕТЕ“ У КАТЕГОРИЈИ УЧЕНИКА ОД I ДО IV РАЗРЕДА ОСНОВНЕ ШКОЛЕ.....	23
ПОХВАЉЕНИ РАДОВИ НА ЛИКОВНОМ КОНКУРСУ „МИСЛИ МИ ЛЕТЕ“ У КАТЕГОРИЈИ УЧЕНИКА ОД I ДО IV РАЗРЕДА ОСНОВНЕ ШКОЛЕ.....	29
НАГРАЂЕНИ РАДОВИ НА ЛИТЕРАРНОМ И ЛИКОВНОМ КОНКУРСУ „МИСЛИ МИ ЛЕТЕ“ У КАТЕГОРИЈИ УЧЕНИКА ОД V ДО VIII РАЗРЕДА ОСНОВНЕ ШКОЛЕ.....	33
ПОХВАЉЕНИ РАДОВИ НА ЛИКОВНОМ КОНКУРСУ „МИСЛИ МИ ЛЕТЕ“ У КАТЕГОРИЈИ УЧЕНИКА ОД V ДО VIII РАЗРЕДА ОСНОВНЕ ШКОЛЕ.....	39
НАГРАЂЕНИ РАДОВИ НА ЛИТЕРАРНОМ И ЛИКОВНОМ КОНКУРСУ „МИСЛИ МИ ЛЕТЕ“ У КАТЕГОРИЈИ УЧЕНИКА СРЕДЊИХ ШКОЛА	43
ПОХВАЉЕНИ РАДОВИ НА ЛИКОВНОМ КОНКУРСУ „МИСЛИ МИ ЛЕТЕ“ У КАТЕГОРИЈИ УЧЕНИКА СРЕДЊИХ ШКОЛА	55
ЛИТЕРАРНИ РАДОВИ НА КОНКУРСУ „МИСЛИ МИ ЛЕТЕ“	59
ДРУЖЕЊЕ СА ПИСЦИМА.....	165
РАДИОНИЦЕ У ОКВИРУ 2. ФЕСТИВАЛА	175
Поговор Виолета Јовић	169

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-1-053.2(082.2)
73/76-053.2(084.12)

УМЕТНИК из школске клупе. Мисли ми лете / [уредник Весна Илић]
. - Лесковац : Народна библиотека „Радоје Домановић“, 2020 (Лесковац :
Deltagraf). - 185 стр. : илустр. ; 21 см. - (Едиција Уметник из школске клупе)
„Публикација је реализована у оквиру пројекта Фестивал дечјег стваралаштва
‘Уметник из школске клупе’“--> колофон. - Тираж 300. - Стр. 5: Уместо увода
/ Весна Илић. - Стр. 184: Поговор / Виолета Јовић.

ISBN 978-86-80844-09-1
COBISS.SR-ID 27014153